

Giới thiệu Lệ Hoa Khuyh Quốc

Lệ Hoa Khuyh Quốc của tác giả Lê Chi Chi là câu chuyện cung đình nhẹ nhàng và lãng mạn xoay quanh những nhân vật chính bọn họ.

Những câu chuyện vui nhộn, những tình huống hài hước và đời thường sẽ có tất cả trong tác phẩm này và cũng không kém phần lãng mạn, liệu cái kết của câu chuyện hậu cung này sẽ ra sao ???

Nhân vật chính: Lạc Vân Thư, Lê Phi, Chi Chi, Cửu Vân, Đoàn Tử, Cửu Dật...

Bạn đang đọc truyện *Lệ Hoa Khuyh Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Hôm nay Chi Chi, theo thường lệ, mang theo một bình rượu thơm nồng, thật từ tốn cẩn thận đi về Vạn Thảo viên. Nếu bản thân vì sơ ý mà làm đổ bình tiên nương (rượu tiên) này thì chi chi có nước chộc cho Trùng Xuân bà bà quở trách thôi.

“Người nói xem, một người thông minh như vậy, sao có thể làm một việc ngu ngốc như thế? Thực không hiểu nổi bọn phàm nhân nghĩ thế nào nữa.”

“Cũng không hẳn vậy, người xem, nhân gian này mùa đông cực khắc nghiệt. Một chút hoa mai vàng tô điểm còn không thấy bóng dáng chứ nói chi đến cái loại hoa lê gì. Nếu không phải vì nàng phi tử kia bệnh lâu năm, thì đầu óc làm thế nào lại trở thành si ngốc vậy chứ..... Ha ha ha.”

“Sắp chết rồi..... Bất quá, ta cũng rất hâm mộ. Thân là một đế vương nhưng lại chỉ độc sủng một mình nàng ấy..... Chi là không thể hiểu được. Rõ ràng đó là chuyện không tưởng, vậy mà hân còn vì nàng ấy mà làm chuyện ngốc nghếch. Người nói coi, dù sao nàng ấy hiện tại cũng đã hồ đồ, hân lấy bừa một cây mai gì đó rồi lừa nàng, nói không chừng nàng còn tin là thật, trở nên cao hứng, bệnh tình có khi còn chuyển tốt nữa là. Nhưng nếu cứ khẳng định tin tưởng điều ngu ngốc hoa lê nở vào mùa đông, chẳng phải chỉ càng làm cho nàng ta thêm đau buồn sao.....”

“Làm chuyện khó hiểu. Thật sự khó hiểu. Bọn họ quả đúng thật là phàm nhân nha.....”

Hương thơm thanh nhạt toả ra xung quanh. Dù Chi Chi đang cố lắng nghe hai tiên nữ kia nói chuyện, nhưng đáy lòng vẫn không ngừng nhắc nhở: Chú ý tiên nương, chú ý tiên nương, đừng phân tâm! Nhưng vì bản thân luôn luôn tò mò, nên nàng vẫn ngược mắt lên, ghé nhìn hai tiên nữ đang đi tới.

“Ây dà ~ Chi Chi, lại đi Vạn Thảo viên hả?” Hồng y tiên nữ vui vẻ bắt chuyện với Chi Chi.

“Ừa, vừa lãnh được một bình tiên nương là bà bà đã giục ta nhanh đến rồi ~” Chi Chi cười hi hi đem bình rượu giờ giờ lên phía trước “Hai vị Hồng Lý (mận đỏ) tiên tử, có muốn nếm thử hay không?”

“Thật sao?!” Một vị Hồng Lý đang muốn tiến gần đến thì lại bị vị Hồng Lý kia giữ lại, trái liếc phải nhìn xung quanh một phen, rồi mới cười nói “Không cần, Chi Chi mau đi đi. Nếu không, Trùng Xuân bà bà lại quở trách bây giờ.”

Chi Chi giả hoạt, đôi mắt như hạt châu đảo quanh một vòng, rồi lại ngọt ngào cười “Vây ta đây đi trước, hai vị tỷ tỷ, gặp lại sau nha ~!”

Chi Chi vừa mới xoay người đi đã nghe thấy ngay thanh âm Hồng Lý trách cứ, “Còn chưa rút được bài học kinh nghiệm sao? Lần trước Cửu Vân tiên quân vì lên trộm tiên nương của Chi Chi mà đã bị phạt sao chép thiên luật ba trăm lần. Chuyện này người đã quên?”

“Nhưng lúc này không có người..... Chi Chi khẳng định cũng sẽ không cáo trạng.....”

“Người thật là, mặc dù không có người, cũng khó biết có linh thú của ai ở chỗ này không..... Huống hồ, người làm sao biết Chi Chi.....”

Câu kế tiếp không còn nghe thấy chút gì nữa, bởi lẽ nàng đã đi rất xa..... Lung khê run, miệng nàng bất giác cong lên nghịch ngợm, nghĩ đến chuyện lần trước trêu ghẹo Cửu Vân tiên quân..... Ha ha, đáng đời, ai bảo miệng hân tham lam..... Đùng rồi, vừa rồi hai vị tiên tử kia đang nói cái gì nhỉ? Phàm nhân, mùa đông, hoa lê? Làm sao có thể đây?..... Bất quá, bộ dáng nàng nhanh chóng chuyển sang vẻ đắc ý..... Chạy thật nhanh đi rút hết bình tiên nương rồi vội đến bên cạnh ao hồng trần xem một chút.....

Thân ảnh nhẹ nhàng nhanh chóng biến mất ở cuối con đường nhỏ, bụi sương tiên ảo phiêu diêu từ từ tản mát...

—“Ta đến rồi đây.....”

Khi Chi Chi đến, đã thấy bên cạnh ao hồng trần có một nhóm tiểu tiên nữ xấp xỉ tuổi nàng đang vây quanh. Trong đó còn có bằng hữu tốt nhất của nàng, Nhu Mễ (gạo nếp) tiên tử – Tiểu Đoàn Tử. Đáng tiếc nàng ta cũng giống như những người khác, đều đang tập trung tinh thần về phía ao mà nhìn. Một chút cũng chẳng thèm chú ý tới sự xuất hiện Chi Chi.

Người tù lại rất đồng nên Chi Chi chỉ đành cố gắng vươn tay nín nín kéo kéo “Đoàn Từ, Đoàn Từ...”

Không thèm để ý đến ánh mắt khinh bỉ của mọi người, Chi Chi rốt cục cũng len được đến bên cạnh Đoàn Từ, “A? Sao người lại khóc vậy?”

Lúc đó, Đoàn Từ, hai mắt đầm lệ nhìn Chi Chi bên cạnh, cuối cùng, không nhịn được nữa, nước mắt túa ra điên loạn “Oa..... Cảm động quá đi, Chi Chi à, hức hức..... Cảm động quá à..... Ô ô.....”

Chi Chi cực kì hoảng sợ, gao nấp đầu gối xưa nay luôn bình tĩnh. Tuy tiền căn còn ít nhưng cơ bản là không thể xảy ra tình trạng như thế này. Mà lúc để ý đến biểu tình của những người còn lại, cũng đều mang một mảng thần sắc bị thương đau lòng, không khỏi tò mò, nàng cũng hướng về hồng trần trong ao mà nhìn xuống—

Chi thấy dưới phạm trần, ở một nơi nào đó, trong một gian phòng kim bích huy hoàng, có một nam tử bất mắt, thân vận hoàng bào, đang cúi người ngồi ở bên cạnh long sán làm bằng cây tử đàn chạm trổ long phượng. Dưới lớp hồng tường khe khẽ phát phơ, còn có một mỹ nhân sắc thái suy nhược đang nghỉ ngơi.

“Hắn là..... Nhân gian đế vương, Lạc Văn Thư..... Nàng là Lạc đế ái phi..... Lê phi nương nương.....” Đoàn Từ thấy Chi Chi vẫn có vẻ khó hiểu, vừa kéo vừa giải thích “Mười năm trước, trong một chuyến du ngoạn đến Mạch Hương Sơn, Lạc đế tình cờ thấy cảnh Lê phi múa trong một vườn hoa lê sắc thắm đầy trời. Vốn là vô tình, nhưng lại hữu ý. Từ đấy về sau liền đối với Lê phi nhớ mãi không quên. Rồi sau đó —”

Rồi sau đó, Lạc Văn Thư cầm tay giai nhân. Giai nhân sánh vai đế vương, bước vào hoàng thất. Từ đấy về sau, ngày ngày bên nhau như chim liền cánh. Ngàn vạn sủng ái chỉ dành cho mỗi Lê phi. Điều này khiến cho hoàng hậu, không cách nào tiếp tục ẩn nhẫn, duy trì phong thái khoan thai đúng mực, đoan trang hiền thực được nữa. Có điều, à vẫn nghĩ chắc hẳn cũng giống với các tân phi tử bình thường, Lê phi này đối với Lạc đế bất quá cũng chỉ là niềm vui thích nhất thời. Cho nên hoàng hậu có thể dễ dàng buông tha, chờ một thời gian. Trong hậu cung, trước mặt mọi người thì vẫn tỏ ra hòa ái thân thiết, ngôn ngữ vẫn ôn hòa như thuở ban đầu.

Nhưng một năm, rồi hai năm đã trôi qua, mà tâm Lạc đế dành cho Lê phi vẫn không thay đổi. Nàng yêu hoa lê, hẳn liền cấm bọn phi tử, nếu không có việc gì thì tuyệt đối không được tới gần Thiên Âm viên- nơi hẳn trồng đủ loại hoa lê dành cho nàng. Nàng yêu ca múa, hẳn liền cho triệu gã Linh vũ sư nổi danh nhất thế gian đến, chỉ vì một mình nàng mà làm nên. Nàng thương hắn, hẳn liền cho gọi lục cung phi tần đến trước mặt, ôm chặt nàng vào lòng mà phán: Từ nay về sau để tâm không có người thứ hai.

Nếu vị hậu cung là một vườn hồng nhan, thì kể từ lúc bước qua cánh cửa ấy, các nàng cũng đã tự ý thức được tương lai sẽ phải tuân thủ theo những quy củ nghiêm ngặt, sẽ phải thê lương vùi thân trong lãnh điện, ngóng trông bóng dáng quân vương. Nếu đã sớm quen với việc hậu cung mỹ nhân kiểu diêm ba nghìn người, hoa rơi nước chảy, một mình cô độc, các nàng cũng chỉ đành bất đắc dĩ thờ dài đau thương. Nếu sớm biết bọn dung chi tục phấn các nàng phải ngày ngày tranh sủng cùng bậc giai nhân mệnh bạc, dẫn tới cảnh xuân tàn tạ, tóc xanh chuyển bạc, bị thương vô độ. Cũng phải thôi, dù sao, các nàng bất quá cũng chỉ là một trong số những đoá hoa trong vườn. Cho dù xinh tươi, đẹp mắt đến thế nào, thì cũng chỉ như hạt muối biển sâu, không có chút ảnh hưởng. Dù rằng vẫn có người như hoàng hậu, nhưng chuyện này là một chuyện khác.

Rốt cục, sau một lần đối diện với bộ mặt lạnh lùng của Lạc đế, sự ẩn nhẫn lâu ngày nơi đáy lòng hoàng hậu không ngừng phẫn nộ, bản thân không còn để ý đến thể diện của bậc mẫu nghi thiên hạ, à ta cuối cùng cũng bạo phát. Lấy tâm tình của một nữ nhân không chiếm được tình yêu của nam nhân mình yêu mà oán hận đến cực điểm, à kịch liệt lên án Lê phi phóng đảng yêu mị, sai người phá huỷ toàn bộ Thiên Âm viên. Thậm chí, à còn hạ lệnh cấm trồng bất kỳ một gốc lê nào trong cung. Nếu dám trái lệnh, chém không tha.

Hoàng hậu còn vài lần thừa dịp Lạc đế không chú ý, âm thầm sai người giải Lê phi đến, lạnh lùng trách cứ, mắng chửi thậm tệ, có khi còn dựng tư hình, tra tấn thể xác Lê phi. Hoặc là thu mua nha hoàn người hầu bên cạnh Lê phi, bắt họ bắt trung, dựng lên vô số chuyện xấu, kê đơn huân độc, có lần suýt chút nữa là khiến giai nhân hương tiêu ngọc vãn, hồn về cửu thiên.

Có lẽ nam nhân, một khi biết nữ nhân mình yêu bị nữ nhân khác vì yêu mình mà tra tấn, phải chịu thống khổ, sẽ vô cùng phẫn nộ, sẽ đau lòng đến phát điên, thậm chí sẽ vì nữ nhân mình yêu, không chút lưu tình mà giết đi nữ nhân kia. Nhưng, Lạc Văn Thư là nhất đế chi vương, mà nữ nhân khiến hắn thống hận kia lại là nhất hoàng chi hậu. Hắn dĩ nhiên muốn vì Lê phi mà đem à đẩy vào lãnh cung, thiên đạo vạn quả, thậm chí huỷ bỏ hậu danh. Nhưng dù hắn có xúc động, điên cuồng đến thế nào thì sau lưng vẫn còn đó một đám thế lực triều đình phức tạp, một đám loạn thần tặc tử rục rịch, một đám gian thần tiểu nhân thừa cơ phản loạn. Vì thế, hẳn không thể không ẩn nhẫn, không thể không một mình gánh vác, lại càng không có cách nào bảo hộ giai nhân yêu thương mà đành bất lực nhìn nàng chịu đựng đau khổ.

Chính vì vậy, hoàng hậu càng thâm độc, Lạc đế càng oán hận, mà bệnh của Lê phi càng lúc càng nặng, đến mức thập tử nhất sinh. Ba năm giai nhân cười, thật thương cho đoá hồng nhan số khổ, mệnh bạc.

“Lê nhi.....” Đã ba ngày, vì Lê nhi vẫn không có chuyển biến gì tốt mà hắn cũng không thể an ổn ngủ. Trên tuần dung chi còn về tiểu tụy mỗi một, quần áo cũng có chút hỗn độn “Khốn khiếp! Đây là kết quả trị liệu của bọn người há?!”

Mấy lão ngự y vội vàng phủ phục trên mặt đất, run rẩy cầu khẩn, Hoàng Thượng tha mạng, Hoàng Thượng tha mạng..... Lòng đầy sợ sệt, bộ dáng quả thật làm cho người ta thấy đáng thương. Nhưng Lạc đế chỉ vô tình nhìn thoáng qua “Trẫm!”

Đây là tình yêu của Lạc đế đối với Lê phi! Mù quáng như thế, hoang đường như thế..... mấy lão ngự y cũng không dám đấu tranh gì, có chăng thì trong lòng cũng chỉ đành bất đắc dĩ thờ dài.

“Văn Thư..... Tha cho bọn họ..... Bệnh của thiếp quả thật trị không hết..... Làm sao có thể trách bọn họ được.....” Lê phi nắm chặt tay Lạc đế, cố hết sức vì bọn họ biện hộ “Không cần..... tùy ý tức giận..... như vậy.... Được không.....”

Nhìn tuyệt sắc giai nhân dung nhan tái nhợt, lại thấy trong mắt nàng một đầm nhu tình sâu không đáy, Lạc đế rút cục mềm lòng “Còn không mau cút đi!”

Mấy lão ngư y ngó nhau, không phải vì vẫn chưa thoát khỏi kích động khi vừa dạo qua một vòng quý môn quan, mà chính là kinh ngạc nhìn về nội tướng. Cuối cùng liếc mắt một cái rồi mới thờ dài rời đi. Có lẽ, Lê phi không hề giống với những lời đồn bậy độc ác ngoan tuyệt kia.....

“Lê nhi.....” Ngón tay thon dài vỗ nhẹ hai má như ngọc của giai nhân, tình cảm tiếc thương không thể dùng lời mà diễn tả “Ta phải làm sao đây.....” Xưa nay Lạc đế vốn cao cao tại thượng, không gì là làm không được, khiến người ta kính ngưỡng muôn vạn, nhưng giờ phút này cũng chỉ như một đứa nhỏ mờ mịt, vô thố, bất lực, đau thương khiến người ta thấy đáng lòng. Hắn không biết, Lê phi của hắn phải làm thế nào mới có thể khỏe mạnh lại, còn bản thân hắn lại phải làm thế nào mới có thể bảo hộ nàng thật tốt.

Hai hàng thanh lệ dần dần quán quanh đầu ngón tay thon dài kia, ai uẩn bi thiết. Lê phi cười buồn, “Văn Thư..... Thiếp muốn xem hoa lê.....”

Bạn đang đọc truyện *Lệ Hoa Khuyênh Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bình tiên những thứ nhất (1)

Chi Chi rời ao hồng trần trở về, mây cau lại, đầu vẫn hiện rõ mồn một chuyện tình của Lạc đế và Lê phi, nhất là cảnh Lê phi bệnh nặng, Lạc đế vì thế mà lo lắng, bỏ mặc mọi chuyện, thân sắc đau thương, tiều tụy, chau mày ủ dột, bạch môi nhếch nhác. Vốn dĩ là một đấng nam nhi kiên cường, vì lẽ gì mà trở nên bất lực như thế này? Chi Chi chưa bao giờ đến nhân gian, nhưng nàng vẫn động lòng. Có thứ tình cảm có thể khiến người ta nhẩn nà xúc động đến thế ư.

“Ui da –” Đầu vừa va phải cái gì đó, nàng chịu đau, giương mắt nhìn lên.

“Ái cha~ tiểu Chi Chi, đi đường lúc nào cũng không cẩn thận vậy sao? Không lẽ là đang nhớ tới bản tiên quân à –”

Hoá ra là Cửu Vân tiên quân, nổi danh đào hoa, phong lưu phóng khoáng, khiến người ta đau đầu khắp Cửu Trùng Thiên này, mệnh danh “Quần phượng Hoa công tử”. Lúc này hắn đang cười, vẻ mặt tà mị, dung nhan hoàn mỹ lúc nào cũng làm Chi Chi không thể nào không đề cao cảnh giác.

Chi Chi trừng mắt nhìn hắn, liếc một cái, rồi tiếp tục tiến về phía trước. Nhưng làm sao thì cũng vẫn bị hắn giữ chặt lại “Tiểu Chi Chi, mấy ngày không thấy, bản tiên quân thật là nhớ nàng đó nha.”

Không thể rút tay ra, Chi Chi đành phải hùa theo “Tiên quân đại nhân, lần này cũng không thể trách được ta à nha. Tất cả cũng tại ngài không chịu đến sớm một chút. Tiên nương khi nãy đã rút hết rồi, ta cũng thực không còn cách nào khác.”

Nhìn nàng bày ra biểu tình bất đắc dĩ, Cửu Vân cười yếu ớt, kéo nàng lại càng gần, cúi người ghé xuống bên tai nàng, nhẹ nhàng thổi vào “Tiểu Chi Chi, ai nói bản tiên quân tới vì tiên nương? Có nàng là đủ rồi.”

Chi Chi lạnh run cả người, chợt quay ra khóc lóc thảm thiết “Tiên quân đại nhân..... Ngài, ngài tạm tha cho tiểu nhân đi mà..... Tiểu nhân vừa xấu vừa ngốc. Thật sự..... thật sự không hợp khẩu vị của ngài đâu oa oa.....”

“Ai nói tiểu Chi Chi vừa xấu vừa ngốc?” Cửu Vân vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị “Ta thấy Tô Cận hoa tiên cũng không xinh đẹp bằng nửa phần của nàng nữa là.”

Chi Chi lại lập cập run rẩy thêm một lần, bụng bắt đầu thăm thẳm chửi không ngừng: Xú Cửu Vân, dám mang ta ra châm biếm. Ai chẳng biết Tô Cận kia chính là Cửu Thiên hoa khôi, dung mạo đệ nhất, thiên giới ai có thể so sánh với nàng ấy? Hơn nữa nàng ấy lại một lòng ôm mối tình si, tâm địa thiện lương. Khi nàng quản lý bách hoa của nhân gian, đã từng..... Đứng rồi!

Cửu Vân lúc này vẫn tỉnh tề nghiền ngẫm biểu tình không ngừng biến hóa một cách quý dị trên mặt Chi Chi. Thấy nàng hơi nhú mi rồi lại đột nhiên giãn ra, vẻ mặt như giấc ngộ được điều gì khiến hắn không khỏi tò mò. Xoay người ôm lấy nàng từ đằng sau, tư thế ám muội cực điểm, đôi môi đỏ mọng áp vào sau tai nàng cọ cọ, khiến Chi Chi khó chịu vô cùng, khanh khách cười ra tiếng “Tiên quân..... Đừng náo loạn..... Ấy da ~ ngứa quá ngứa.....”

Chi Chi hoảng loạn giãy giụa, đến nỗi dù Cửu Vân không muốn lập tức thả nàng đi, nhưng vẫn phải bất đắc dĩ buông tay.

“Tiên quân đại nhân, tiểu nhân, có thể cầu ngài một việc được không?” Giờ phút này, vẻ mặt nàng thành kính vô cùng, khiến Cửu Vân bỗng cảm thấy có phần phiền muộn. “Sao nào?”

“Chuyện là..... Không phải Tô Cận hoa tiên lúc trước quản lý bách hoa nhân gian sao?..... Nói cách khác, nàng ấy là người chăm sóc thời gian bách hoa nở rộ.....”

Cửu Vân nhú mày, “Sao đột nhiên lại nói đến chuyện này?”

“Hắc hắc..... Dưới nhân gian có một bằng hữu, muốn được nhìn thấy hoa lê vào mùa đông..... Lúc đó ta nghĩ..... Có thể nào..... Hắc hắc, hắc hắc.....” Nụ cười của nàng cực kỳ gượng ép, Cửu Vân nghe mà nổi hết cả da gà “Thế nào? Muốn ta giúp nàng?”

“Đúng đúng!” Đầu Chi Chi vội gật gật như giả vờ, bộ dạng vui mừng đến bảy tám phần.

Ánh mắt Cửu Vân chuyển động, thần sắc rõ ràng có chút khó xử “Có điều.....”

Chi Chi khàn khàn nhìn hấn.

“Aizz..... Chi là trước đó vài ngày, ta không cẩn thận đắc tội nàng ấy. Nàng ấy bảo ta nếu cứ tiếp tục đi tìm nàng, nàng sẽ dùng roi mây đánh ta ngàn phát, rồi dùng gai đâm ta vạn châm, sau đó lại dùng côn trượng đập ta tới tàn phế.....”

Vốn định xem thần sắc tiểu Chi Chi vì bị dọa đến sợ hãi mà thông cảm cho mình, ai dè nàng lại bày ra vẻ mặt không chút tin tưởng, thậm chí còn có chút khinh bỉ “Thôi đi tiên quân ~ ai mà chẳng biết Tô Cận hoa tiên đôi với ngài là cuồng đại si mê, còn gạt ta.....” Đừng xem thường ta vậy chứ? Có điều, chỉ có câu sau này là nàng vẫn chưa có quá đại đột mà nói ra. Dù sao, nàng vẫn đang cầu hấn hỗ trợ.

Đùa cợt thất bại, Cửu Vân đành phải rầu rĩ than thở “Dù là như vậy, bảo nàng ấy làm cho hoa lê nở vào mùa đông cũng chẳng phải chuyện dễ dàng. Nói sao thì quy củ của thiên đình vẫn phải tuân thủ.....”

Xuýt ~! Từ khi nào mà người tuân theo quy củ trên thiên đình này vậy?! Chi Chi lập tức khinh bỉ nhủ thầm. Viện có, rõ ràng là viện có mà! Có điều –

“Tiên quân..... Ngài niệm tình tiểu nhân vụng trộm cho ngài uống tiên nương mấy trăm tuổi, giúp đỡ tiểu nhân đi mà, bằng không..... Bằng không bằng hữu của tiểu nhân ở nhân gian sẽ chết không nhắm mắt..... Ô ô.....”

Cổ rạn ra nước mắt, Chi Chi thút tha thút thít đáp, nhưng cuối cùng cũng chỉ có hai giọt lệ oanh oanh liệt liệt rí xuống, Cửu Vân nhìn thấy cũng hơi giật mình. Ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, đành đáp “Được rồi, đáp ứng nàng đó –”

“A! Thật sao?” Chi Chi lập tức tươi cười rạng rỡ, nhảy dựng cả lên.

“Bất quá – Bây giờ, ở đây –” Cửu Vân cúi người xuống, đưa một bên mặt vô cùng tuấn mỹ của mình đến gần môi Chi Chi “Hôn ta một cái đi.”

Chi Chi ngây ra một lúc, nhưng thấy biểu tình của Cửu Vân cũng không giống như đang đùa giỡn. Cuối cùng, nàng đành nhắm mắt, mím môi, sáp đến. “Chu ~!”

“Ồ ngoan quá!” Cửu Vân hài lòng vỗ vỗ đầu Chi Chi, đồng thời cũng hôn lên mặt nàng một cái, “Bản tiên quân còn bận chút việc, lát sau lại đến tìm nàng nha — tiểu Chi Chi thật làm tauyến tiếc quá đi.”

Chi Chi nhảy ra thật xa “Tiên quân, công vụ quan trọng hơn, ngài nhanh đi làm việc đi..... Còn nữa, tiên quân, ngài đã đáp ứng tiểu nhân rồi đó, trăm ngàn lần xin đừng quên nha ~!!”

Cửu Vân đi được vài bước, bỗng nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, vội xoay người lại hỏi “Tiểu Chi Chi —” Tiểu Chi Chi làm sao có thể có bằng hữu ở nhân gian? Người đó là ai? Đáng tiếc, hấn muốn hỏi cũng không được vì nàng đã tung tăng chạy mất dạng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lê Hoa Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Bình tiên nương thứ nhất (2)

Tuyết ngày càng dày đặc, tuyết trắng đầy trời tựa như hoa lê đang múa. Lê phi mặc một kiện áo mỏng, ngo ngắ nhìn ra ngoài khung cửa sổ. Chỉ còn ba tháng, ngự y nói Lê nhi chỉ còn sống được ba tháng nữa.....

“Văn Thư, chẳng xem, hoa tuyết, chúng đều rơi lên những nhánh lê.” Lê phi có phần vui sướng, sắc mặt tái nhợt của nàng hơi ửng đỏ. Lạc đế triu mến ôm nàng vào lòng, hướng theo ánh mắt của nàng mà nhìn, chỉ thấy trên cành của mấy cây lê mà hấn đã sai người vận chuyển từ phương nam đến trước đó, quả thực phủ đầy tuyết trắng. Hơn nữa, bên rìa những nhánh lê vẫn còn sót lại vài chiếc lá xanh cùng với những đụn trắng thoạt nhìn tưởng tuyết nhưng đích thực chính là những nụ hoa lê mới nhú, vô cùng sinh động. Hấn cười nhẹ, hôn lên đôi gò má ửng đỏ hây hây của nàng “Vậy có nghĩa là hoa xác thực sẽ nhanh nở ở đó thôi.”

“Ừ, thiếp biết mà.”

Nhìn giai nhân hồn nhiên khá ái trong lòng mình, hấn thật không thể tưởng tượng nổi cái viễn cảnh sau khi mất đi nàng, thế gian này rồi sẽ ra sao? Nhìn một khoảng không trắng xoá mờ mịt ngoài cửa sổ, tim của hấn dường như cũng giống vậy, là một mảng mông lung, mờ mịt, không cách nào ngăn trở từng cơn rét buốt.

Lê nhi. Ta phải làm gì bây giờ.

“Cái gì? Còn đến ba tháng?” Đông Vũ hoàng hậu hất mạnh chén trà trong tay, suýt nữa văng trúng Lý thái y đang quỳ gối phía dưới. “Chuyện này có nghĩa là sao hả? Không phải nói chậm nhất là nửa tháng sao?!”

“Hồi hoàng hậu nương nương, thật sự là do phía bên Hoàng Thượng trở tay kịp thời. Trần Tử Hàm cái lão thất phu này ngày đó nhận ân huệ của Lê phi, giờ trò tình vớ, quả thực không dám xuống tay làm chuyện xấu. Cũng may lúc trước đã an bài cái đứa tiểu cung nữ nhận chút ân huệ của Lê phi hầu hạ bên người ả, nhờ thế lén lút đốt được huân hương, vậy mới miễn cưỡng.”

“Lũ khốn! Các người một đám trọng thần triều đình chẳng lẽ ngay cả một tiểu cung nữ cũng không bằng sao? Ngày thường ta dạy các người thế nào? Chẳng bằng tha hết ra ngoài chém!” Hoàng hậu sớm đã hận thấu xương đối với Lê phi, ngày nào cũng đều nghĩ cách làm sao mới có thể khiến Lê phi chết nhanh hơn. Hiện nay đối với ả mà nói, trên đời này, không có chuyện gì có thể khiến ả sung sướng hơn so với tin tức về cái chết của Lê phi.

“Xin hoàng hậu nương nương bớt giận, xin hoàng hậu nương nương bớt giận ạ.”

“Con giận này làm sao bản cung có thể nuốt trôi? Vài hôm trước, Hoàng Thượng còn dám sai người vận chuyển cây lê từ phương nam vào! Tồn hại biết bao nhiêu binh mã, thất thoát biết bao nhiêu ngân kho. Không ngờ tất cả đều là vì ả ta! Người cũng đã sắp chết rồi, vậy mà vẫn còn che chở cho ả, chiều chuộng ả! Người nói, hấn xem hoàng hậu ta ra gì chứ! Chẳng lẽ ta, một người sống sờ sờ ra đây, mà ngay cả một người sắp chết cũng không bằng sao? Hả?!”

Hoàng hậu bộc phát hết oán giận, cảm xúc lại dâng trào, Lý thái y chỉ đành im lặng lắng nghe không dám nói lấy nửa lời, cả người cũng bất động, không dám nhúc nhích.

“Ba năm, hấn đã không tới Phụng Nghi cung! Ba năm! Bản cung ngay cả long chủng cũng không có! Mà hấn, cũng vì cái ả nữ nhân không thể hoà thai kia, mà không chịu ân sủng một phi tử khác! Đến nay vẫn không có nhi tử nối dõi! Người nói, cho dù hấn hận ta oán ta, cũng không thể vì thế mà nhận lấy cái tội ‘vô hậu’ (Không có hậu nhân, tội nặng nhất khi bàn về bát biểu) này chứ?!”

“Tất cả đều tại ả! Cái con tiện nhân đó! Ngày nào ả chưa chết, Lạc Đế quốc sẽ không có lấy một ngày sáng sủa! Vì lê dân bách tính Lạc Đế quốc, vì giang sơn tươi đẹp này, bản cung muốn ả phải chết! Ta muốn ả phải chết!!”

“Dạ dạ dạ. ả đúng là đáng chết, đáng chết.”

“Trong vòng nửa tháng, nếu con tiện nhân đó còn chưa chết. Cái đầu của người, hãy tự ngoan ngoãn đem trình lên đây cho bản cung!”

Quỳ trên mặt đất, Lý thái y đã sớm kinh hồn bạt vía, giờ phút này lại run lên thêm một lần nữa. Nhìn bộ dạng đứt khoát độc địa của hoàng hậu nương nương, hấn cảm thấy cái mạng của mình chắc không còn giữ được bao lâu nữa.

Mấy ngày này, tâm tư Chi Chi lúc nào cũng ngổn ngang bộn bề. Một mặt nghĩ đến tình hình của Lạc đế và Lê phi, còn một mặt lại nhớ tới Cừu Vân, không biết khi nào mới nhận được tin tức tốt lành từ hấn.

Đoàn Tử lại bụng tới một mâm gạo nếp cẩm, thoải mái đứng bóc từng vốc mà ăn. “Ta nói. Chi Chi, người nha. Cũng đừng giữ cái thái độ thần nhiên đó. Sinh tử có mệnh. Lê phi dù trở thành như vậy, nhưng đời này khăng định cũng đã thấy thoải mái. Thật ra làm thần tiên như chúng ta. Mỗi ngày ngoài việc sống phóng túng. Cũng chẳng trò chuyện thân tình. Vẫn là đa phần tự mình giữ lấy lòng mình. Tốt xấu gì ta cũng còn có một bụng vui về ăn gạo nếp. Còn người.” Nàng vẫn bận rộn ngâm một miếng đầy gạo nếp “Ừm. Hôm nay gạo nếp cẩm làm so với lúc trước ăn ngon hơn. Chẳng lẽ thật sự nguyên nhân là do người kia làm. Chi Chi, muốn đến nếm thử hay không?”

Chi Chi khinh bỉ nhìn nàng một cái, “Ăn ăn ăn, người tôi ngày chỉ biết có ăn thôi. Bữa đó ai ở bên cạnh hồng trần ao khóc như núi đổ, xúc động không kiềm chế nổi hả?”

“Ôi chao. Lúc ấy là tại ta không thông suốt ngay. Không phải xúc động thôi.”

“Vậy bây giờ là người thông suốt hết rồi chứ gì?”

“Dĩ nhiên. Cũng không hấn. Sinh lão bệnh tử, a tình là cái gì a yêu là cái gì. Cái này cũng liên hệ với cái kia.”

Lúc Đoàn Tử nói, ra vẻ rất tâm đắc, cái miệng nhỏ nhắn chứa đầy gạo nếp chu lên thật rõ.

“Hừ ~ làm như người đã từng trải qua vậy.”

“Ta vốn dĩ.” Đoàn Tử đột nhiên nghẹn một chút “Thật sự đã từng kinh qua việc này chứ bộ.”

“Hả?” Chi Chi phản ứng lại “Cái gì?”

Thấy Chi Chi giật mình, Đoàn Tử có chút đắc ý “Người không biết sao. Ha ha, cũng là mới ít lâu trước đây.”

Thấy Chi Chi vẫn ngạc nhiên, Đoàn Tử nuốt ực hết gạo nếp trong miệng, đặt tay lên cái mâm nhỏ, hướng tới trước mặt Chi Chi “Nhìn đây, biết ai làm không?— Cừu Dật, Cừu Dật làm đó!”

“Cửu Dật tiên quân?” Chính là vị tiên quân anh tuấn thần bí trong truyền thuyết? Không chỉ có khí khái nam nhi đích thực, mà so với nữ tử còn có ba phần quyền rũ hơn? Đã từng.....“Chính là vị Cửu Dật tiên quân đã từng bị Cửu Vân tiên quân xem như nữ nhân mà đùa giỡn một phen?”

“Chính là người đó — Cái gì?!” Đoàn Từ sắc mặt ửng đỏ, có chút xấu hổ “Người nói vậy gì đó?”

“Nói vậy? Nhưng mà lúc ấy cả thiên giới này đều nói như vậy mà.....” Chi Chi thầm cười trộm trong bụng, nhớ đến lúc ấy khi mà việc điên rồ này bị đồn đãi ra ngoài, Cửu Dật ngay lập tức đã đi tìm Đoàn Từ để giải thích rõ ràng. Cũng bởi vì sự kiện này, mà Đoàn Từ cuối cùng đã quyết định từ chối tình ý của Cửu Dật. Cũng không biết việc này bây giờ ra sao.....

“Hừ ~ Chi Chi, uống ta xem người thông minh sắc sảo, người cũng không ngấm lại. Cửu Dật là nhân vật lợi hại như thế nào, làm sao lại để cho Cửu Vân chọc vào như vậy?”

Nhìn bạn tốt ra sức phân trần, Chi Chi quyết định chừa cho nàng ấy một bậc thang để leo xuống (chừa một đường lui) “Ừ, cứ cho là vậy đi.”

Nhưng lại nghĩ nghĩ rồi đột nhiên kêu to “Đoàn Từ, người sẽ không thật sự đáp ứng gả cho Cửu Dật chứ?!”

“Hừ.....!” Đoàn Từ không thêm nói gì, lại bốc một vốc gạo nếp cho vào miệng, hương vị ngon ngọt dâng lên.

“Đoàn Từ, người không sao chứ?” Chi Chi nhìn nàng dò xét “Thần kinh người không được tốt hả? Sao lại đột nhiên nghĩ tới muốn ở cùng với Cửu Dật?”

Đoàn Từ có chút thiếu tự nhiên, mặt cũng đỏ ửng lên trông rất khả nghi “Còn không phải tại vì nhìn thấy Lạc đế và Lê phi sao..... Ta nghĩ cũng muốn nếm thử..... Tư vị tình yêu mà thôi.....”

Oa.....!! Chi Chi kinh ngạc cực kỳ, nếm thử tư vị tình yêu? Những lời này, lại xuất phát ra từ trong miệng của Đoàn Từ? Ngoài sức tưởng tượng à nha.....

“Thôi Chi Chi..... Ta thấy người mỗi ngày đều vì chuyện hoa lê không nở mà ủ dột, tám phần cũng là vì tò mò cái chuyện tình yêu này nọ thôi, đừng để ý tới mấy cái chuyện điên rồ người ta làm nữa. À mà đúng rồi, hay người cũng đi tìm một người..... Chi có điều..... Hắc hắc.....” Chi có điều, hình như là vẫn chưa có người nào theo đuổi người mà thôi ~ phía sau còn một câu này. Đoàn Từ đắc ý nhủ thầm trong bụng, vừa ăn gạo nếp vừa lên cười thầm, trông rất là khôi hài đáng yêu.

Chi Chi làm sao còn không biết trong lòng nàng nghĩ gì, “Hừ.....! Ta mới không thêm à.”

Nói xong liền định bỏ đi, Đoàn Từ bỗng nhiên nghĩ ra chuyện gì đó, “Chi Chi, quên nói cho người biết một chuyện lớn.”

Chi Chi thấy nàng thần bí như thế, rất là khinh thường “Đừng có giả bộ.....”

“Người biết tiên nương đó.....”

“Đã quen thuộc với nó mấy trăm năm nay, người rốt cuộc muốn nói chuyện gì đây?”

“Mấy ngày trước, ta trong lúc vô ý đi theo Cửu Dật, ở đó nghe được tiên nương còn có linh lực có thể thôi hoa giục quả (đích thị là thuốc tăng trưởng đấy ạ) Nói đúng ra, muốn cho hoa lê ở nhân gian khai hoa vào mùa đông cũng không khó khăn lắm, vậy vào đó vài giọt tiên nương là được rồi.....”

Chi Chi nghe xong, không khỏi sững sờ nhìn Đoàn Từ, Đoàn Từ có chút đắc ý: “Đừng quên, Cửu Dật nhà ta trước kia đã từng phục dịch bên cạnh Tây Vương Mẫu, Dao Trì tiên nương đó có công hiệu gì, có khi biết còn nhiều hơn nữa là.....”

Bất luận thế nào, trong lòng Chi Chi vẫn thấy vui mừng, thực rất rất muốn thử một lần.

Tiên nương chứ gì..... Chi Chi cười tình quái..... Tâm tình cũng không ngột vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Hoa Khuynh Quốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Bình tiên nương thứ nhất (3)

Bây giờ thì Cửu Vân đã biết, cái người mà Chi Chi gọi là ‘hảo bằng hữu’ ở nhân gian chẳng qua chỉ là một vị phi tử mà nàng nhìn thấy vài lần ở bên ao hồng trần mà thôi. Có điều, vị phi tử này vốn mang bệnh lâu ngày không dứt đã vậy còn có một tâm nguyện không cách nào thực hiện. Phần Chi Chi, lòng tốt trời dạy, đơn phương tình nguyện nhận người ta làm bằng hữu, nhất định phải giúp nàng hoàn thành tâm nguyện mới thôi. Hẳn không khỏi cười, đối với hành phi có phần ngẫu hứng này của nàng cũng đành lắc đầu cam chịu. Kỳ thực chỉ cần có cái thứ tiên nương mà nàng vốn rất quen thuộc là đã có thể thực hiện ước nguyện của vị phi tử kia, vậy mà nàng lại tự tìm phiền toái, nhờ đến hần, muốn hần xin Tô Cận giúp đỡ hộ. Thật là một nha đầu đáng yêu. Chi có điều, ai bảo nàng lại là tiểu Chi Chi chứ. Huống chi, là chính nàng chủ động tìm đến hần.....

Sắp đến “Lưu Ly Minh Hương các”, đã bao lâu rồi hán không tới nơi này? Cũng chẳng biết vị bách hoa tiên tử vừa gặp hán, mặt đã đỏ rần rần ấy bây giờ ra sao.

“Xin hỏi—” Cửu Vân còn chưa dứt lời, một thân áo trắng đã từ bên trong chạy bỏ ra, nhào vào lòng hán.

“Cửu Vân..... Ngươi rốt cục cũng đã đến gặp ta

“Khụ khụ.....” Cửu Vân không được tự nhiên, vùng ra. Một người vốn phong lưu thành tánh như hán, được một nữ tử diễm tuyệt khắp cả Cửu Thiên yêu thương nhưng nhớ như vậy, xác nhận phải vui sướng không tự kìm hãm được mới đúng, nhưng giờ phút này vẻ mặt cùng động tác của hán lại hoàn toàn tương phản. Hoá ra, phong lưu tuấn công tử cũng sợ gặp gỡ si tình tiểu giai nhân. Điều kiện tiên quyết của thói phong lưu chính là hư tình giả ý, chơi đùa mà thôi, nhưng xúi quẩy lắm mới gặp phải một đoạn tình cảm si tâm lưu luyến, mà hán lại chống đỡ không nổi mấy thứ tình cảm này. Điển hình Tô Cận chính là vậy, đối với hán cực si tình, cơ hồ nhanh như tìm đến cánh giới của cái chết. Mặc dù có chút khoa trương, nhưng cũng rất chân thật.

Vì lo lắng chuyện này, Cửu Vân đối Tô Cận, ở một mức độ nào đó, vẫn là có chút sợ. “Ha ha, Tô Cận tiên tử, ta lần này tới là có việc muốn nhờ. Chẳng hay—”

“Cửu Vân, ngươi vẫn khách khí như vậy. Gọi ta Cận nhi là được rồi. Đi, chúng ta đi vào trong, chậm rãi nói chuyện, vậy không phải tốt hơn sao? Ta sao cảm thấy ngươi gầy rất nhiều, tiêu tụy rất nhiều.....”

Tay ngọc trên mặt Cửu Vân vuốt lên rồi lại vuốt xuống, thần sắc của mỹ nhân tiên tử trước mắt cũng tràn đầy đau đớn không thôi. “Không nhọc phiền gì đâu, chỉ một chuyện nhỏ.”

Cửu Vân vội tránh đi bàn tay ngọc ngà kia, thầm nghĩ phải mau nói cho xong để bỏ chạy lấy người “Tại nhân gian, ta có một bằng hữu bệnh nặng sắp chết, nguyện vọng cuối cùng là muốn được xem một vườn hoa lê nở.”

“Thế gian hiện tại là trời đông giá rét, hoa lê căn bản không nở rộ được đâu.”

“Cho nên ta mới phải tìm đến tiên tử — là tìm Cận nhi nàng nha.....” Tô Cận có chút do dự, “Nhưng nếu lạm dụng ‘Thiên Hồng Quyết’, thì chính là xúc phạm thiên luật

“Không sao đâu, nàng chỉ cần đem ‘Lê Hoa Quyết’ giao cho ta, rồi dạy ta cách thi triển. Đến lúc đó nếu bị trách tội, chỉ cần nói là do ta trộm nó đi. Cứ đem trách nhiệm đẩy hết lên người ta là được.” Hán vân đạm phong khinh (ngữ khí nhẹ nhàng) nói; nhưng trong tâm, hán sao lại không rõ tâm ý của nàng dành cho mình chứ? Nếu thực xảy ra chuyện, nàng sao có thể đem hết trách nhiệm đổ lên người hán đây?

“Bằng hữu nơi thế gian..... Là ai?”

“À, là một phi tử.”

“Nữ nhân?” Tô Cận bỗng nhiên có chút kinh khiếp. Nhưng Cửu Vân lại không nhận thấy được chút khác thường đó, nên gật gật đầu. “Phi tử, đương nhiên là nữ nhân.”

Tô Cận cúi đầu, không nói lời nào. Vừa biết đó là nữ nhân, tâm nàng, thoáng chốc, liền chuyển từ bối rối do dự, không biết có nên giúp hay không, sang dứt khoát một chút cũng tuyệt không muốn giúp. Thấy nàng cúi đầu không nói, Cửu Vân cũng đoán được bảy tám phần.

“Nếu làm cho tiên tử khó xử, chuyện ấy thôi cứ quên đi, ta đành tìm phương pháp khác thôi—”

Nghe hán nói thế, Tô Cận hoảng hốt giữ chặt hán lại rồi vội vàng nói “Giúp, ta giúp. Chỉ là, có thể cho ta chút thời gian chuẩn bị được không?” Cửu Vân mỉm cười, “Đương nhiên.”

Cho đến khi bóng dáng hán khuất khỏi tầm mắt, Tô Cận mới rầu rĩ hồi tưởng, vẻ mặt sầu bi, làm cho người ta thấy mà đau lòng vô cùng. Chuẩn bị chính là trước hết, nàng phải nhìn xem, phi tử kia, là loại người nào.

Rốt cục, cũng đã tới hết cả Vạn Thảo Viên. Trông cũng còn nhiều tiên nữ, lòng Chi Chi khẽ kêu một tiếng vui mừng nha! Nàng nhanh trí giữ một bộ dáng bình tĩnh, quyết không để cho Trường Xuân bà bà nhìn ra chút sơ hở nào. Đợi khi vào đến chuyển luân lộ (đường dẫn vào vòng xoay chuyển luân hồi), nàng liền lộ bộ dáng khả nghi tiến thẳng về hướng ngược lại với Vạn Thảo Viên. Đó là một con đường nhỏ thông đến thế gian. Cũng chính nhờ lang quân của Đoàn Tử, Cửu Dật tiên quân nói cho nàng biết.

Sẽ tới trần gian chứ? Nghĩ đến nàng sống mấy trăm năm qua, đây là lần đầu tiên mới hạ phàm, Chi Chi tìm đập nhanh hơn, kích động nhìn bốn phía. Không có người, nàng hô to một tiếng “Xuất phát” rồi cẩn thận mạng tiên nữ, hướng đến thế gian mà đi.

“Hoàng Thượng, không hay rồi!— Lê phi nương nương lại học máu—” Lạc Văn Thư lập tức bỏ qua tấu chương, chạy về hướng Lê Lạc cung. Trong lòng run sợ, thời khắc ấy đã đến sao? Sẽ không. Tuyệt đối sẽ không nhanh như vậy

Hán chỉ hận mình không có cánh, không thể lập tức bay sang đây. Lê phi ở trên giường ho khan không dứt, vết máu đỏ sẫm nhiễm ướt hơn nửa mảnh chăn gấm. Nghĩ lại bản thân cũng biết, mạng mình chỉ còn trong sớm tối. Nhưng điều duy nhất không bỏ xuống được chính là người ấy. Người nam nhân anh tuấn uy vũ, yêu nàng khắc cốt ghi tâm..... Yết hầu nóng lên, lại phun mạnh ra một ngụm máu lớn—

“Lê nhi!” Lạc đế vội vã chạy vào, nhìn thấy một ngụm máu của nàng, cơ hồ như đã nhỏ toàn bộ phế huyết (máu trong phổi) ra, khiến tim của hắn cũng suyết nữa mà nhảy ra theo.

“Văn Thư.....” Nàng rất muốn nói nàng đã không xong. Nhưng khi nhìn thấy thần sắc lo lắng và ánh mắt phủ đầy tơ máu của hắn, nàng vẫn gắng gượng “Không có việc gì..... Không cần lo lắng.....”

Khuôn mặt trắng bệch, đôi môi khô nứt, vết máu đỏ sẫm còn vuren bên khoé. Đôi con ngươi đen vốn linh động hoạt bát, giờ phút này, cũng ảm đạm, không ánh sáng, không hồn giân. Đây là Lê nhi của hắn sao? Thật không?

“Lê nhi.....” Nam nhân cao ráo, Lạc đế chi vương, vì trong lòng tích tụ lo lắng đã nhiều ngày, rốt cục cũng sợ hãi, ôm Lê phi, chôn mặt dưới cằm cô nàng, mà khóc nức lên. Lệ nóng, theo chiếc cổ trắng ngần của Lê phi, tràn xuống khối tim lúc nào cũng vì hắn mà nhảy cẫng lên của nàng. “Là ta không tốt..... Là ta vô năng..... Là lỗi của ta..... Lê nhi..... Đều là tại ta.....”

Lê phi không nói tiếng nào, ôm chặt lấy hắn, lệ cũng không ngừng chảy. Kỳ thực, nàng biết hết. Nàng biết hoàng hậu hận nàng, muốn ở phía sau, âm mưu đẩy nàng vào chỗ chết. Biết người cung nữ bé nhỏ, nhu thuận từng nhận ân huệ của nàng kia chính là người của hoàng hậu, huân hương vẫn thường xông là có độc. Nàng cũng sớm biết, lần đó, ngẫu nhiên bị phong hàn, phương thuốc Lý thái y kê cho nàng, đã có thêm vài thành phần khó nhận biết khác, khiến cho nàng không thể sinh con. Nàng biết, việc ấy cũng là do hoàng hậu ở sau lưng sai sử. Tuy rằng hận, tuy rằng oán, nhưng nàng trước sau vẫn chưa từng nói gì, chưa từng làm gì. Bởi nàng hiểu rõ sự đau khổ của hắn. Nói ra, chỉ khiến hắn càng thêm đau đớn mà thôi. Vì thế, dù tình nguyện hy sinh chính mình, nàng cũng không nguyện thấy hắn phải chịu một hồi đau thương. Chuyện này vốn dĩ không để dùng đúng sai mà đo lường. Có lẽ đây không phải lỗi của hoàng hậu, mà lại càng không phải lỗi của hắn. Chỉ là, hoàn cảnh đã bắt buộc như thế, tình yêu giữa hắn và nàng không được chấp nhận mà thôi. Từ lúc bắt đầu, nàng đã biết, kết cục sẽ là như thế. Chỉ vì nàng tham luyến, tham luyến sự ấm áp hắn mang đến cho nàng, cho nên mới nghĩa vô phản cố (làm việc nghĩa mà không chùng bước) bước lên con đường này. Theo một góc độ nào đó mà nói, đây là do nàng lựa chọn, không thể đem lỗi lầm của mình quy cho người khác. Có lẽ, khi bản thân mình chết, nhiều lắm, cũng chỉ khiến hắn đau đớn một hồi. Biết đâu mai này hắn sẽ tốt đẹp lại thôi?

Bạn đang đọc truyện *Lệ Hoa Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bình tiên những thứ nhất (3)

“A.....!! Kê nào!”

Bên ngoài đột nhiên ầm một tiếng, một tiểu thái giám vội vàng chạy vào “Hoàng thượng, hoàng thượng —”

“Có chuyện gì lại kích động như vậy!” Lạc Văn Thư có chút tức giận, nếu khiến cho Lê nhi bị kinh sợ, hắn nhất định sẽ tiến cái đầu trên cổ bọn chúng đi.

“Có người từ trên trời rớt xuống! Dạ đúng rồi! Đúng là từ trên trời rớt xuống!”

Lời nói của tiểu thái giám có chút lộn xộn, có lẽ cũng do bị kinh hãi quá độ đi?

“Hoang đường! Có trẫm ở đây mà dám khi quân như thế! Kéo xuống, trảm!”

“Hoàng thượng tha mạng! Cho dù có cho nô tài một vạn lá gan, nô tài cũng không dám nói đùa trước mặt hoàng thượng đâu! Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng!”

“Hoàng thượng, hoàng thượng!” Lại thêm một tiểu cung nữ chạy vào “Người ở trên trời rớt xuống kia nói muốn gặp hoàng thượng, đang tiến vào trong này —”

“Một đứa đã đành, đằng này cả hai người đều muốn trêu chọc trẫm!! Các ngươi chán sống hả?”

“Hoàng thượng! Người trời kia nói có thể làm cho cây lê nở hoa, thỉnh hoàng thượng cùng Lê Phi nương nương ra ngoài đó xem xét—” Lần này, ngay cả ngự tiền thị vệ Dương Thiệu cũng chạy vào bẩm báo.

“Cái gì? Có thể làm cho cây lê nở hoa?” Lê Phi giãy dụa, muốn ngồi dậy, Lạc Đế bắt đắc dĩ, đành ôm lấy nàng “Ngoan, nói vậy nàng cũng tin là thật sao?”

“Cứ đi nhìn xem thử đi mà ~ mau gọi tiên nhân kia vào.....” Lê Phi tinh thần có chút khôi sắc. Chẳng lẽ là hồi quang phản chiếu? Trong lòng Lạc Văn Thư đột nhiên trầm xuống.

“Ách..... Ta gọi là Chi Chi.....”

Khi Chi Chi bị mang vào, nàng có chút lúng túng, nhưng tay vẫn khéo léo cầm chặt bình tiên nhưỡng. Cả mặt và tay đều bị đông lạnh đỏ bừng bừng, bộ dáng chật vật, rất buồn cười. Đều do trước đó không chịu hỏi rõ ràng, không biết mùa đông ở nhân gian lại lạnh như thế, quả thực không thể so với thiên

thượng bốn mùa đều như xuân.

“Người nói người có thể làm cho cây lê nở hoa vào lúc này?” Lê Phi chợt hỏi, thần thái rạng rỡ, xinh đẹp khiến cho Chi Chi không dám nhìn thẳng “Ồ..... Đúng vậy.....”

“Tốt lắm, vậy bây giờ người làm cho ta xem đi.....”

“Lê nhi, đừng lộn xộn. Nha đầu kia lai lịch không rõ ràng, không thể tùy tiện tin tưởng được.”

Chi Chi bấy giờ mới nhìn rõ toàn bộ khuôn mặt của Lạc Đế, nàng dám nói, trong một khắc ngắn ngủi, tim mình như ngừng đập. Nhất là khi thấy ánh mắt hân nhin Lê Phi khi ôn nhu như nước mùa xuân.....

“Nhưng mà.....” Lê Phi còn muốn nói gì đó, Lạc Đế đã mở miệng trước: “Người hãy khoan khoác lác. Nói, người có lai lịch gì? Sao lại đột nhiên xuất hiện trong cung? Chưa hết, sao dám mạnh miệng tuyên bố có thể làm cho cây lê nở hoa?”

Miệng mồm bình thường lạnh lợi, giờ phút này như bị đông cứng, Chi Chi quanh co nói “Ta..... Là tiên nhân..... Sau đó..... Có tiên nhường.....” Đôi tay bé nhỏ dâng cái bình trong tay lên, “Tiên nhường có thể làm cho cây lê nở hoa..... Rồi, rồi..... sau đó.....”

Lạc Đế làm sao tin lời nàng được? Tuy thấy nàng có vẻ thiện lương, bộ dáng lại chật vật, nhưng đột nhiên xuất hiện quỷ dị như vậy, đúng là vẫn khiến người ta cảm thấy khả nghi. Bất quá, chuyện đó cũng không trọng yếu lắm. Hắn không quan tâm nàng là ai, mà là, nàng thực sự có thể thực hiện nguyện vọng cuối cùng của Lê nhi sao?..... Lê nhi..... Nghĩ tới, hắn lại kim lòng không được, cúi xuống hôn thật sâu trên môi Lê phi — Chi Chi quý đó, trọn mắt, há hốc mồm

“Nếu là thật, bây giờ người nhanh chóng ra ngoài lê viên, làm thử cho ta xem xem.....”

Chi Chi có phần kích động, thầm nghĩ sẽ chứng minh cho bọn họ biết mình không có nói dối. Nàng cao hứng nghĩ nếu mình có thể giúp được bọn họ, thì sẽ giành được sự tín nhiệm của hắn.

Nàng vẫy nhẹ hai giọt tiên nhường dưới một gốc cây trụi chỉ còn vài chiếc lá. Chỉ lát sau, một mầm xanh bên cạnh đụn tuyết trắng bất chợt lay động, một đoá hoa lê run rẩy nở ra.

“Á! Văn Thư, chàng xem, hoa nở, hoa nở thật kia!” Lê Phi cao hứng không thôi, ở trong lòng Lạc Đế cười ha ha. Áo choàng không cẩn thận rớt xuống, Lạc Đế vươn tay lấy nhặt lên, bọc nàng lại, vẻ mặt hưng phấn, nhìn về phía Lê phi, âm áp cười.

Chi Chi vốn mong đợi Lạc Đế khen thưởng mình một câu. Ai ngờ lại nhìn thấy tất cả lực chú ý của hắn đã dồn hết về phía Lê phi. Hơn nữa, hắn còn khoác áo lên cho nàng. Cảnh tượng ấy khiến Chi Chi cảm thấy lạnh giá! Nàng rùng mình, sau đó lại hắt xì một cái, chợt phát giác, thì ra từ lúc rớt từ trên trời xuống, nàng vẫn chỉ có độc một mảnh áo. Bộ dạng mình đơn bạc như vậy, chẳng lẽ hắn cũng không có chú ý tới? Tốt xấu gì cũng nên cấp cho mình một hai kiện áo choàng chứ..... Bỗng nhiên, nàng thấy có chút ủy khuất, trong lòng ê ẩm. Một nụ cười gượng miễn cưỡng thay thế cho sự đắc ý trên mặt ban nãy, nàng cũng quên mất phải tiếp tục vẫy tiên nhường.

“Á — tàn mất rồi.....” Lê phi bỗng nhiên cực kỳ thất vọng, thờ dãi.

Thì ra, đoá hoa nhỏ vừa mới nở, chung quy không thể kiên trì ở lại quá lâu trong tình cảnh khắc nghiệt này, nên nhanh chóng héo tàn. Xem ra tiên nhường chỉ có tác dụng trong một thời gian ngắn mà thôi.

“Cái kia ai —” Một tiểu thái giám vội vàng chạy về phía Chi Chi, “Hoàng thượng muốn xem cái bình trong tay người chứa thứ gì.”

Chi Chi đưa cái bình cho tiểu thái giám, hắn nhanh chóng dâng lên cho Lạc Đế.

Lạc Đế ban đầu có chút do dự, đến cuối cùng vẫn nhận lấy. Nhìn cái chất lỏng có màu đục trong cái bình nhỏ, không có mùi gì, cùng nước suối bình thường giống nhau như đúc, hắn không khỏi ngạc nhiên hỏi “Đây là nước gì?”

“Tiên nhường.” Chi Chi lại thấy trong lòng nặng trĩu. Mình đã lặp đi lặp lại mấy lần như vậy, nhưng hắn vẫn không nhớ kỹ. Có thể thấy được hắn vẫn chưa cẩn thận nghe qua lời của nàng.

“Tiên nhường?” Lê phi cũng muốn sờ thử, lại bị Lạc Đế nhẹ nhàng ngăn lại “Cẩn thận một chút.”

Lê phi có chút bất mãn, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời. Lạc Đế cầm chặt cái bình nhỏ, nhìn hồi lâu, rồi mới nâng mắt hướng ra ngoài. Chi Chi đầu vai đều đã bám đầy tuyết, đang run rẩy vì lạnh. Hắn thấy nàng khéo léo thanh tú, khuôn mặt trắng nõn vì lạnh mà đỏ bừng, nhất là chớp mũi, nhìn qua có chút buồn cười, “Người đầu, ban thưởng cho nàng hai kiện áo ấm”

Chi Chi sau khi nghe được, chợt thấy trong lòng âm áp, nhìn hắn cảm kích.

“Vậy, người thật sự là tiên nhân?” Lạc Đế hai mắt híp lại, lại nhìn sang bên người Lê phi, có chút đăm chiêu.

“Ừ. Ở trên Cửu Trùng Thiên, mọi người gọi ta là Chi Chi tiểu tiên.” Chi Chi có chút đắc ý.

“Vậy, ta có thể cầu xin ngài một chuyện được không?”

Chi Chi nghe hân gọi “Ngài”, chợt thấy có chút không được tự nhiên “Ừ” một tiếng. Bất quá, hân muốn nhờ mình giúp hân, nên nàng vẫn thấy cao hứng.

“Có thể làm cho Lê nhi khoẻ lại được không?”

Bạn đang đọc truyện *Lệ Hoa Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bình tiên những thứ nhất (5)

Khi Cửu Vân về đến Vạn Thảo Viên, Đoàn Tử nói cho hân biết Chi Chi đã mang theo tiên những hạ phẩm. Sau rõ ràng đầu đuôi mọi chuyện, Cửu Vân răn dạy Đoàn Tử vài câu, trách nàng sao không ngăn cản Chi Chi, để cho Chi Chi một mình đi tới chỗ nguy hiểm, còn trách nàng sao lại đem công dụng của tiên những đi nói cho Chi Chi nghe. Cuối cùng, chộc cho Đoàn Tử khóc lớn, ủy khuất chạy đi tìm Cửu Dật. Cửu Vân bấy giờ mới vội vàng hạ phẩm, hy vọng Chi Chi vẫn bình an vô sự.

Thời điểm hân tìm được nàng, nàng suýt nữa đã ngất đi vì lạnh. Tuyết bay đầy trời, thân hình nàng nho nhỏ, khoác hai kiện áo kỳ lạ, cuộn mình nằm trong một góc tường ở trong cung. Tuyết rơi dày đặc, gần như muốn chôn vùi nàng. Hân thừa nhận, lúc nhìn thấy nàng bất động nằm ở đó, mặt mũi đỏ bừng vì lạnh, hân đau lòng muốn chết. Ôm thân mình lạnh cứng của nàng, tâm hân giống như cũng bị đông cứng. “Chi Chi. Chi Chi.” Hân thương tiếc hôn lên môi nàng, ôm chặt nàng vào lòng, hướng lên trời mà bay.

“Ngô.” Nóng, nóng quá. Nóng chết mất. Ngực khó chịu, nặng quá. Chi Chi mơ hồ, gương mặt mưa ướt, đá đập lung tung, cái chân bông trên người nàng rớt cục cũng rớt xuống. Cửu Vân mang thuốc vào, thấy nàng đập chân xuống. Nhất thời có chút tức giận: Lần thứ mười ba rồi! Xú nha đầu này bộ không muốn khoẻ lại hả? Cứ mặc cho nàng lạnh chết đi. Hân bỏ mặc cái chân, không đắp lại giúp nàng.

Lạnh. Lạnh quá. Thì ra tuyết lạnh như vậy. Nhìn nàng co ro cúm rúm, bộ dáng lạnh run, Cửu Vân rốt cục cũng không đành lòng, nuốt đi cục tức không biết tỏ cùng ai xuống, vội vàng trùm chăn lại cho nàng. “Xú nha đầu, hành hạ ta cho đã đi!”

Sờ sờ trán nàng, hoàn hảo, hạ sốt rồi. Lại thôi thôi chén thuốc một chút, ừ, cũng đã nguôi bớt, độ ẩm vừa vặn.

“Xú nha đầu, mau ngồi dậy, uống thuốc, uống thuốc.” Ngoài miệng ngữ khí không tốt, nhưng động tác của Cửu Vân lại hết sức cẩn thận nhẹ nhàng. Nàng nâng dậy, tựa vào ngực mình, từng chút từng chút dứt thuốc cho nàng uống. Bỗng nhiên, một cái ý tưởng hiện ra trong đầu hân. “Hay là thôi đi.” Hân bất đắc dĩ cười cười, nhưng mà. Nhìn đôi môi nhỏ xinh mơ hồ hé ra. Ai kêu nàng dụ hoặc người ta như vậy chứ, phạt nàng một chút cũng tốt. Nghĩ xong, hân giả hoạt cười, buong chén xuống, chính mình ngậm vào một ngụm thuốc, sau đó, hướng tới đôi môi mê người của nàng chậm rãi, hạ xuống –

Um um. Chi Chi đột nhiên cảm thấy ấm áp ở trên hai phiến môi, trong miệng cũng có cái gì đó khuấy động. Lúc đầu cũng nằm yên, nhưng rồi nó chậm rãi chuyển động, sau lại — sau lại càng lúc càng nhanh, giống như muốn vội vàng tìm kiếm cái gì đó từ trong miệng nàng — rốt cục đây là cái gì vậy? Nàng thật muốn mở to mắt ra mà xem, nhưng là, đầu thấy nặng, mí mắt cũng nặng, nàng cuối cùng vẫn không nhìn được.

Lúc mới ngụm thuốc cuối cùng, Cửu Vân chỉ cảm thấy thuốc quá ít. Hân lại có ý tưởng muốn ngày mai cũng mới thuốc cho nàng thế này. Bất chợt, hân cảm thấy hành vi của mình sao quá ngây thơ.

“Xú nha đầu!” Hân mắng một câu, vẫn không nhận được, lại ở trên môi nàng lưu luyến một phen.

“A!” Đoàn Tử lỗ mãng đẩy cửa vào, nhìn thấy một màn như vậy. Ra vẻ then thùng che mắt lại, nhưng trông mắt linh hoạt lại xuyên khe hở trên tay, nhìn trừng trừng.

Cửu Vân lập tức dứt ra, thần sắc nhìn có vẻ trấn tĩnh, ánh mắt sắc bén liếc Đoàn Tử, thầm nghĩ sao tiểu nha đầu này ngày ấy bị mắng té tát, bữa nay lại chạy tới.

“Ta cái gì cũng chưa thấy!! Cái gì cũng chưa thấy hết đó!”

“Ta có làm gì đâu mà để người thấy?” Cửu Vân bình tĩnh nói.

“Không, không, hắc hắc, Cửu Vân tiên quân cái gì cũng chưa có làm hết.”

Hừm, tiểu nha đầu này không phải hôm nay muốn tới đây báo thù chuyện bị mắng hử? Cửu Vân nhún mày “Có chuyện gì?”

“Chuyện gì?” Đoàn Tử lúc này mới vỗ ót “Trường Xuân bà bà kêu ta tới hỏi một chút, coi Chi Chi hết bệnh chưa? Muốn kêu nàng mau chóng trở về.”

“Người nhìn đi, coi nàng giống hết bệnh chưa?” Mau chóng trở về? Buồn cười, còn không phải bắt nàng về để mắng sao? Chi Chi không tuổi hết Vạn Thảo Viên, cái lão bà tử kia còn không lấy cảnh mặt gai chộc nàng mới là lạ à!

Đoàn Từ rưng cổ vào nhìn, thấy Chi Chi đang ngủ say sưa, nhẹ nhàng thở ra: May quá, vẫn chưa tỉnh. Kỳ thật nàng cũng lo Chi Chi trở về sẽ bị phạt. Nên cho dù bây giờ Chi Chi đã tỉnh lại, nàng cũng sẽ bắt nàng ấy tiếp tục giả bệnh, cho đến khi lão bà từ kia quên chuyện này mới thôi.

“A..... Nếu vẫn chưa tỉnh, ta đây đành trở về vậy. Hắc hắc, thực ngượng ngùng, phiền toái tiên quân chiếu cố Chi Chi, hắc hắc..... Quấy rầy.....”

“Đợi chút.” Cửu Vân tiên quân về mặt cẩn thận gọi Đoàn Từ lại, “Lão bà từ kia có từng hỏi Chi Chi dùng tiên nương để làm gì không?”

Đoàn Từ nghĩ nghĩ, lắc đầu nói “Không có, chắc nàng lại tưởng Chi Chi đi đường không cẩn thận, làm đổ tiên nương thôi.....” Trước kia cũng từng bị đổ vài lần. Lần cuối cùng nàng bị phạt cũng đã là chuyện rất lâu về trước rồi.

“Tốt lắm..... Người trở về nói với lão bà từ kia, nói tiên nương là bị ta cướp đi, có chuyện gì cứ đổ hết lên người ta. Chi Chi thoát được bao nhiêu tội hay bấy nhiêu. Hiểu chưa?”

Đoàn Từ có chút kinh ngạc? Tưởng cảnh nàng thấy khi mới bước vào là do thói phong lưu của hấn gây nên, không có gì đặc biệt. Vậy mà bây giờ, hấn còn giúp Chi Chi như vậy, chẳng lẽ hấn thực thích con bé kia –

“A! Hiểu, hiểu.”

“Vậy, không tiễn.”

Cửu Vân tiêu sái mở cửa, làm tư thế tiễn khách. Đoàn Từ hai mắt nhìn hấn, ngơ ngác rồi đi ra.

A..... Chẳng lẽ..... Là thật.....? Kia vừa rồi, hấn hôn Chi Chi..... Cũng là vì..... Đoàn Từ đỏ mặt, “Ôi~ mắc cỡ chết được, mắc cỡ chết được! Ta cùng Tiểu Cửu còn chưa có lớn mật như vậy đâu.....” Ý? Tiểu Cửu? Đoàn Từ bỗng nhiên cười giảo hoạt, đúng ha! Nàng đúng là cũng chưa có hôn qua Tiểu Cửu đâu à nha, cũng không biết..... Nàng nhăn răng cười, vui vẻ chạy đi tìm Tiểu Cửu lang quân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Hoa Khuynh Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Bình tiên nương thứ hai (1)

Ngày ấy, Chi Chi nói quanh co, không thể đáp ứng yêu cầu sau của Lạc Đế. Sau đó, dường như để đền bù lại, nàng khẳng khái đem số tiên nương còn lại đưa hết cho Lạc Đế (cả cái bình cũng cho người ta luôn). Lạc Đế phái nhiều người có chút hiểu biết về tiên thuật đến xem xem, thứ nước có thể khiến cây lê nở hoa này cuối cùng là thứ gì. Tuy nhiên, những người đó cũng không thể nào giải đáp được hết những nghi vấn của mình, Lạc Đế cuối cùng cũng chỉ đành gọi nó là tiên nương. Có lẽ, cái tên này khiến người ta cảm thấy có chút mơ màng, hơn nữa việc làm cho hoa lê ‘chết đi rồi sống lại’ này cũng quá đối dị thường. Lạc Đế bỗng nhiên liên tưởng đến điều gì đó.

“Tiểu Trần Từ, nghe nói dưỡng người bị bệnh nan y, sống không quá một tháng. Có phải không?”

“Hồi Hoàng thượng. Xác thực có việc này.” Tiểu Trần Từ ngơ ngác trả lời.

“Trước đó vài ngày, trẫm được tiên nhân ban cho rượu ngon, người cũng có nghe nói chứ?”

“Dạ có, dạ có.” Chuyện kỳ dị như vậy, sao có thể chưa từng nghe qua?

“Người cũng biết, hoa lê ngoài vườn kia vì sao mà nở hoa không?”

“Không biết.....” Thật là kỳ quái, tự hoàng thượng đã hỏi qua mấy người kia mà cũng không biết, nô tài như mình làm sao mà biết chứ?

“Đề hôm nay trẫm nói cho người nghe. Tất cả là do tiên nương kia có công hiệu cải tử hồi sinh. Cho nên cây lê kia có thể trái mệnh trời mà ra hoa vào mùa đông.”

“Khởi tử hồi sinh?” Tiểu Trần Từ kinh ngạc ngẩng đầu

“Không sai. Đối với cây cỏ đã như thế, đối với người thì –” Lạc Đế chần chừ trong chốc lát, đôi mắt thâm thúy, có chút ngoan tuyệt “Cũng như vậy. Nay niệm tình người hầu hạ trẫm nhiều năm trung thành, tận tâm. Trẫm ban cho người một ít tiên nương, cầm đi cứu dưỡng người đi.”

Tiểu Trần Từ nhất thời có chút không rõ, chỉ hồ đồ cảm tạ “Tạ Hoàng thượng –”

“Nhớ kỹ, tiên nương uống quá trễ sẽ mất đi công dụng, hãy mau chóng cho dưỡng người dùng. Nếu không, uống phí ý tốt của trẫm, người có muốn cũng không làm gì được.”

Như một con chồn nhỏ bị bao vây tứ phía, Tiểu Trần Tử bất an không yên. Hắn tuy là hạ nhân, nhưng cũng không phải khờ. Nếu tiên nương này thực sự có công hiệu khởi từ hồi sinh, vì sao không thấy bệnh của Lê phi nương nương chuyển tốt? Nếu thực thần kỳ như vậy, còn không nhanh chóng bị dùng sạch sao? Làm gì còn tới lượt nô tài hạ lưu mình dùng chứ? Nhưng rốt cuộc là vì sao. Đứng rồi! Có khi nào — Tiểu Trần Tử bị suy nghĩ trong lòng làm cho kinh hãi. Hắn cũng không muốn tin tưởng hoàng thượng anh minh, sẽ làm ra chuyện tro trên như vậy. Chắc là không đâu, hoàng thượng chắc chắn không có ý này. Nhưng mà, nguyên nhân gì lại. Tiểu Trần Tử chỉ cảm thấy nhân sinh ảm đạm. Từ lúc vào cung đến nay, hết thấy đều là thân bất do kỷ, mất mũi miệng, thậm chí cả hành vi của mình, tất cả đều là để mua vui cho người khác. Tuy rằng được hầu hạ bên cạnh hoàng thượng đã từng khiến mình cảm thấy may mắn không thôi, nhưng bây giờ. Hắn biết, nếu nghịch lại ý chỉ của hoàng thượng, hoàng thượng cho dù nhân từ rộng lượng, cũng sẽ chấm dứt cái mạng nhỏ của hắn, không chút lưu tình. Quả nhiên, chung quy đều là thân bất do kỷ. Hai hàng lệ nóng bỏng theo khóe mắt tràn ra, rơi giữa hoa viên chốn cung cấm, thấm vào tuyết trắng, không để lại dấu vết gì.

“Quả thực như vậy?!” Khi nghe Tiểu Trần Tử mặt mày hớn hờ tiến đến bẩm báo bệnh tình của dưỡng hân, tâm tình Lạc Đế rốt cục không kiềm được mà nhảy nhót “Đại phu nói thế nào? Người lập lại lần nữa coi?”

“Đại phu nói, bệnh của dưỡng đột nhiên chuyển tốt, không chỉ hết bệnh trước mắt, mà ngay cả bệnh cũ năm xưa cũng đã hoàn toàn bị triệt tiêu. Thật đúng là kỳ tích!”

“Tốt, vậy phái Vương ngự y tới kiểm tra thêm một lần nữa đi. Người đâu — ban thưởng Tiểu Trần Tử hoàng kim trăm lượng, tơ lụa ba ngàn.”

Lần này, Tiểu Trần Tử vẫn choáng váng như trước, ngờ ngác quỳ xuống, hô lớn “Tạ Hoàng thượng —”

Đội lúc hắn thanh tỉnh lại, chỉ nhìn thấy cửa đại điện có bóng áo vàng lướt qua, Lạc Đế lại chạy tới chỗ Lê phi. Bỗng nhiên, Tiểu Trần Tử cảm thấy, khuôn mặt ban nãy của hoàng thượng có vẻ sáng lên rất nhiều.

Tiên nương quả nhiên khiến cho bệnh tình của Lê phi càng lúc càng tốt lên, có điều nàng vẫn một mực đòi dùng tiên nương để xem hoa lê, cho nên luôn luôn không chịu uống nhiều. Điều này càng khiến Lạc Đế muốn gặp lại tiểu tiên ngày trước, hy vọng nàng lại có thể mang nhiều tiên nương đến một chút.

Đông Vũ hoàng hậu lại nổi trận lôi đình, lòng càng lúc càng phẫn hận trước những chuyển biến tốt đẹp của Lê phi. Cuối cùng, ả quyết định, đã đến lúc chuẩn bị cho nàng đòn trí mạng —

Bạn đang đọc truyện *Lệ Hoa Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Bình tiên nương thứ hai (2)

“Hai kiện áo ta mặc lúc về đây đâu rồi?” Chi Chi được Cửu Vân chăm sóc, rốt cục đã khoẻ lại, cũng không biết hẳn cho nàng uống thuốc gì, chỉ là cảm mạo nho nhỏ, vậy mà bệnh một lần tới nửa tháng mới hết. Nếu nàng nhớ không lầm, trước kia, khi nàng sinh bệnh, người như Trường Xuân bà bà cũng chỉ cần cho nàng một viên hoàn đan, ăn vào là hết bệnh ngay. Nàng cũng không tin chỗ của hắn không có thuốc này. Nhưng chung quy đã khoẻ lại, nàng cũng không để ý nhiều. Có điều, tìm đã lâu, cũng không thấy hai kiện áo bông mà Lạc Đế đã ban cho nàng lúc ở nhân gian. “Nàng nói cái này á?”

Cửu Vân lười nhác dựa vào cạnh cửa, ngón tay thon dài gấp hai kiện áo bông bản giờ lên. “Vừa xấu lại vừa bẩn, đem vứt cho rồi.” Dứt lời, hắn liền làm ra tư thế như chuẩn bị vứt bỏ.

Chi Chi nhào tới nắm lại, “Đừng đừng đừng ~! Tiên quân đại nhân, xin ngài thương xót, trả lại cho ta đi?”

“Vì sao chứ? Đã trở lại đây rồi, chúng nó cũng chẳng còn tác dụng gì. Huống hồ, thế gian gì đó —” Tay Cửu Vân cầm đồng quần áo đó giờ ra thật xa, nhún mày lại “Vừa bẩn vừa thối!”

“Nhưng mà nếu lần sau ta lại hạ phạm nữa, thì cũng dùng được mà!” Chi Chi nhanh miệng, không cần thận nói hết suy nghĩ trong đầu ra. Tới khi nhìn thấy biểu tình của Cửu Vân, mới hối hận.

“Thế nào? Còn muốn xuống đó?” Cửu Vân trong lòng không khỏi hờn giận “Chưa chết nên chưa sợ à?”

“Hắc hắc, tiên quân đại nhân, lần trước tiểu nhân không biết làm sao trở về, cho nên. Cho nên mới bị lạc đường. Đó là sai lầm, tuyệt đối là vậy. Hắc hắc. Tiên quân đại nhân, ngài xem. Trả lại cho ta đi mà—”

“Mơ tưởng!” Cửu Vân cầm áo bông, nhảy ra thật xa. “Nàng xuống dưới đó, để bị đồng chết chết, cho đáng!”

A cái đồ Cửu Vân ngoan độc! Uống ta coi ngươi là người tốt! Không ngờ ngươi lại — Chi Chi mắng chửi trong bụng, nhưng ngoài mặt lại sử dụng chiến thuật chân chó (nịnh hót), áp sát Cửu Vân, lôi kéo ống tay áo của hắn ra vẻ đáng thương, ai oán nói, “Tiên quân đại nhân, tiểu nhân nói láo thôi. Kỳ thật, cho dù có một trăm lá gan. Tiểu nhân cũng không dám xuống dưới đó lần nữa đâu. Tiểu nhân chỉ nghĩ, lần tới nếu muốn hạ phạm cũng không dễ dàng gì, nên muốn giữ ít kỷ vật để tưởng niệm thôi. Ngài làm ơn đi mà. Được không, tiên quân đại nhân. Tiên quân đại nhân anh tuấn nhất, tiêu sái nhất, thiện lương nhất.”

Cũng không biết là do thật sự mềm lòng hay là do nhìn không quen thần thái giả mù sa mưa của nàng. Cửu Vân rốt cục cũng bị nàng kéo nheo đến chịu không nổi. Trầm ngâm chốc lát, hần cuối cùng vẫn đem hai kiện quần áo quăng về phía nàng, “Cầm đi, cầm đi! Chỉ vì một hai kiện quần áo, mà mất mặt, xấu hổ như vậy. Đúng là xú nha đầu không biết thời thế.”

Chi Chi vui mừng rạo rức, ôm lấy quần áo, xoay người chuẩn bị đi.

“Ê! Đi đâu đó?”

“Đương nhiên là trở về!” Chi Chi kinh ngạc quay đầu, nghĩ đến gì đó, lại tươi cười “Tiên quân đại nhân, cảm tạ mấy nay ngài chăm sóc. Phần ân tình này, tiểu nhân nhất định ghi nhớ trong lòng, có ngày sẽ báo đáp!”

Cũng không chờ hần trả lời lại, nàng liền chạy phắt đi, như bị quỷ rượt.

“Xú nha đầu! Ân tình của nàng, nhất định phải báo đó!”

Lúc Chi Chi tìm được Đoàn Tử, đã thấy nàng cùng Cửu Dật tiên quân, hai người ở trong bụi hoa, khanh khanh ta ta, tư thái cùng vẻ mặt hết sức ái muội.

“Ai nha ~ ghét quá đi.” Đoàn Tử ra vẻ thẹn thùng, định vùng khỏi ôm ấp của Cửu Dật, lại bị hần một phen giữ chặt “Nương tử, phu quân hôn một cái cũng không được sao?”

Nói còn chưa nói hết câu, môi của hai người đã lại dính chặt như keo. Chi Chi vừa quần bách, vừa xấu hổ.

“Khụ khụ.!!” Hai người kia vẫn không chú ý tới nàng, vẫn cứ dây dưa “Khụ khụ khụ ~!!!”

Chích ngứa dử quân thường tương tuyền, thử vẫn miên miên vô tuyệt ky (Nguyện ở cùng quân, mong nộ hôn kéo dài vô tận). Đáp lại tiếng động của nàng, hai người kia vẫn tỉnh ý liên miên.

Chi Chi rốt cục nhìn không được, nổi giận “Đoàn Tử chết dẫm, muốn hôn lát nữa về hôn sau. Tỷ tỷ đang tìm các người hỏi chuyện đây!”

Nhất bỗng đã uyên ương (một gây đánh uyên ương). Hai người giật mình tách ra, trông như mới vừa làm chuyện ám muội gì đó, trên mặt đỏ bừng.

“A ~ Chi Chi. Người tới lúc nào a.” Nói xong, còn hướng sang Cửu Dật tiên quân liếc mắt một cái.

“Ha ha, Chi Chi tới rồi. Có chuyện gì, cứ việc cùng Đoàn nhi bàn luận đi. Ta có việc, đi trước một bước ha ~”

Đã bao lâu rồi nàng chưa gặp Cửu Dật? Hình như là từ lúc hần lần đầu bị Đoàn Tử cự tuyệt thì phải? Bây giờ gặp lại, hần càng lúc càng yêu mị. Nếu không phải ở cùng một chỗ với Đoàn Tử, nàng khẳng định sẽ tưởng nhầm hần là một tiên nữ a. Nhìn coi, cả tướng đi cũng hết sức quyến rũ, làm gì có nửa điểm bóng dáng của một tiên quân chứ? Chà trách hần sao cứ bị nhóm tiên quân ở thiên giới này đùa giỡn. Nhưng mà Đoàn Tử lại coi trọng hần ở điểm nào chứ?

“Đoàn Tử, ta bệnh mấy ngày nay, Lạc Đế cùng Lê Phi ra sao rồi?” Nàng sờ dĩ không dám tự mình đi ao hồ trần xem, là vì sợ nếu thấy Lê Phi chết thật, không biết hần sẽ trở nên như thế nào.

“Ta cũng không biết nữa. Thời gian này ta chỉ toàn cùng Tiểu Cửu ở chung một chỗ.” Nghĩ đến Tiểu Cửu, vẻ mặt Đoàn Tử lại có vẻ hạnh phúc, mỉm cười mờ ám.

Chi Chi có chút thất vọng, “Tiểu Cửu Tiểu Cửu, thành hôn sớm một chút cho xong đi! Ta thấy cả thiên giới này, hai người các người là hợp nhau nhất còn gì!”

Bỏ lại Đoàn Tử vẻ mặt không phục, Chi Chi một đường hướng tới ao hồ trần mà đi. Vẫn nên đi nhìn một chút đã.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Hoa Khuynh Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Bình tiên nhường thứ hai (3)

Oa! Lại có thêm một bình tiên nhường nữa nha! Chi Chi vừa định cầm lấy tiên nhường từ tay Trường Xuân bà bà, thì lão thái bà lại đột nhiên giật tay lại, vẻ mặt hoài nghi nhìn nàng “Nếu lại để cho Cửu Vân tiên quân đoạt đi, thì phải làm sao?”

Cửu Vân? A, Đoàn Tử lần trước nói với bà bà là Cửu Vân cướp đi, nhưng mà Đoàn Tử vì sao phải nói như vậy? Bất quá, nhờ vậy mà lão thái bà không phật mình. Nếu đã nói là Cửu Vân, thì cứ để hần chịu đi!

“Không có, lần này, nhất định sẽ không.” Chi Chi trong mắt chỉ có tiên nương, biểu tình tham lam, lại làm cho lão thái bà càng không yên tâm “Không được! Thôi cứ để Đoàn Tử làm đi.”

Chi Chi ôm lấy cái cổ cứng đã muốn ngang tầm với thắt lưng của bà bà, đáng thương nũng nịu, “Bà bà, bà không tin con sao? Nếu không giao tiên nương cho con đi tưới cây, thì con ở lại đây còn có ích gì? Bà bà, thôi con đi chỗ khác đây!”

Lời này đúng là có chút uy hiếp. Con nha đầu này muốn trốn? Lão thái bà ngưng mi suy nghĩ, nhớ tới trăm năm trước nàng cũng từng vụng trộm trốn đi. Ngực khí cũng mềm hơn phân nửa “Xù nha đầu, nguoi khỏi cần làm lấy với lão bà tử ta.”

Chi Chi lại kêu to “Vậy bà bà cứ giao tiên nương cho con đi ~!”

Trên người mặc vài hai kiện áo bông, Chi Chi ngựa quen đường cũ, mang theo bình tiên nương, lại hướng đường nhỏ mà đi. Ngày ấy nhìn vào ao hồng trần, thấy bệnh tình của Lê phi không trở nặng, mà ngược lại lại chuyển biến tốt, nàng mới biết là tiên nương còn có công hiệu này. Thấy vẻ mặt Lạc Đế ngày càng vui sướng, tâm tình nàng cũng tốt theo. Lại ngẫu nhiên gặp lúc Lạc Đế sầu mi khổ kiếm, nàng biết ngay số tiên nương kia không đủ để chữa khỏi hoàn toàn bệnh của Lê phi. Không phải bây giờ Chi Chi nên vội vã mang theo tiên nương mà hạ phàm sao?

“Hoàng thượng, Hoàng thượng –” Tiểu Trần Tử cuống quýt chạy vào, Lạc Đế đang xem tấu chương, thoáng có chút bức mình “Chuyện gì lại kinh hoàng như thế?”

“Tiên nhân kia lại tới rồi! Đang đứng ngoài cửa kia!”

Lạc Đế lập tức bỏ lại tấu chương, mặc thêm hoàng bào, “Mau truyền!”

Đây là lần đầu tiên Chi Chi đi tới nơi hấn làm việc. So với tẩm cung của Lê phi, chỗ này nhìn trong trẻo nhưng lạnh lùng và nghiêm túc hơn nhiều. Vì thế, nàng vẫn cảm thấy không được tự nhiên.

“Tiên nhân lại tới chơi, Văn Thư thành hoàng (chân thành+kinh hoàng) tiếp kiến.” Lạc Đế vái chào Chi Chi, khiến lòng nàng bỗng nhiên khó chịu.

“À phải. Ta nghe nói bệnh tình của Lê phi chuyển tốt –”

“Được tiên nhân ban ân, quả thật tốt lên rất nhiều.” Nói tới đây, trên mặt Lạc Đế có một tia vui mừng sùng nịnh không dễ phát hiện.

“Ừm. Vậy là tốt rồi.” Chi Chi tâm tình có chút phức tạp “Nguoi. Gọi ta Chi Chi là được rồi.”

“Dạ vâng, Chi Chi đại tiên.” Chi Chi nghe xong muốn té bật giữa “Lần này. Đại tiên đến. Để ban thêm tiên nương nữa phải không ạ?” Lạc Đế ngay lúc đầu đã nhìn thấy bình nhỏ trong tay nàng, nên cũng đã đoán được vài phần.

Đã nói tới như vậy, cho dù là không phải, chẳng phải cũng phải đưa ra sao? Chi Chi cảm thấy Lạc Đế có chút giả dối “Ừ, đúng vậy.” Chi Chi ngực khí có chút rầu rĩ.

“Thật sự là làm phiền đại tiên quá. Tiểu Trần Tử, còn không mau tiếp nhận đồ trên tay đại tiên đi!”

Chi Chi thực không tình nguyện buông tay ra, có chút oán nhìn Lạc Đế, lại thấy hấn đang cười cực kỳ vui vẻ, ngực khí cũng thấp phần sung sướng “Đại tiên vái lần tương trợ, không biết hôm nay có thể lưu lại cùng chúng ta ăn một bữa cơm không?”

Oa! Hấn mời nàng ăn cơm nha! Ha ha, buồn bực cái gì, ai oán cái gì, đều bị sự cao hứng trong lòng đánh bay sạch. Có điều, tiên nhân mà lại – “Ách. Chi sợ.”

“Ha ha, nếu đại tiên còn có chuyện quan trọng, lần sau ăn cũng không sao.”

Cái gì? Ngay cả giữ lại một chút cũng không có?! Chi Chi vội hỏi “Sao lại có việc chứ? Ta khả thực nhàn rồi, nhàn rồi lắm nha!”

Nhưng cuối cùng, vẫn không được ăn. Bởi vì Lê Lạc cung đột nhiên truyền đến tin tức, nói Lê Phi gặp chuyện.

Một tiểu cung nữ trong tay cầm lấy một cái chủy thủ nhiễm đầy máu tươi, đang bị các cung nữ thái giám khác gắt gao ôm chặt. Mà Lê phi ở trong nội trướng, cả người đầy máu, đang hấp hối. Nhìn qua thật giống một đoá hoa lê đầm máu, xinh đẹp quý dị. Chi Chi đến nơi, nhìn thấy chính là cảnh tượng như vậy. Lần đầu tiên nhìn thấy huyết tinh khủng bố, nàng cho dù vào sau, cũng vừa sợ vừa hoảng hốt chạy ngược trở ra, đứng ở ngoài cửa, không dám đi vào. Mặc cho bên trong tranh cãi âm ỉ thế nào, nàng cũng không dám vào.

“Vô liêm sỉ! Còn không đi gọi ngự y!” Tim Lạc Đế như muốn ngừng đập, ôm lấy Lê phi cả người đầy máu, “Lê nhi, đừng sợ, ngự y sắp tới rồi.”

“Văn Thư. Đừng buồn.” Lê Phi gắng nói, đây là chuyện sớm muộn thôi, chàng không nên vì thế mà đau khổ “Đừng buồn.”

“Ai? Là kẻ nào làm?” Lạc Đế gầm lên giận dữ, rít gào như sư tử phẫn nộ. Toàn bộ Lê Lạc cung nháy mắt không ai dám thở mạnh hơi nào.

“Hồi. Hồi Hoàng thượng. Là, là một cung nữ tên Tiểu Huệ.”

Bọn họ lôi một cô gái trẻ vào đây xuống trên đất, sau đó lại nhanh chóng trói chặt tay chân nàng lại.

“Chính là nó. Nó nhân lúc dâng thuốc lên cho Lê phi nương nương uống.”

Tiểu Huệ vẻ mặt bình tĩnh, tựa hồ như đã đoán trước tất cả mọi chuyện, chỉ thản nhiên nói “Nô tỳ đáng chết, thỉnh hoàng thượng ban tội.”

Lạc Đế nhìn cô gái đang quỳ gối, mặt không chút gì sợ hãi, cảm thấy có chút nghi hoặc, nhưng vẫn phần nộ nhiều hơn, “Ngẩng đầu lên!”

Mắt ngọc mày ngài, kiêu mĩ phần môi, cũng là một cô nương đáng yêu. Có điều, bộ dáng này, giống như đã từng gặp qua.

“Là ai sai sử?!” Lạc Đế nắm chặt tay Lê phi, thấy nàng tỏ một ngụm huyết, lại hét lớn một tiếng “Kẻ nào! Là kẻ nào?!”

“Ba —” Tiểu Huệ nặng nề ăn một cái tát.

“Hoàng thượng hỏi, người phải trả lời! Nói mau!” Nhưng Tiểu Huệ nhếch môi, quát cường nhìn Lạc Đế, vẫn như trước, không nói một câu. “Tiện nhân!” Ba ba — tiểu thái giám bên cạnh lại cho tát nàng thêm hai cái, khuôn mặt khéo léo, nháy mắt đã sưng vù. Tuy nhiên, ánh mắt của nàng vẫn kiên định.

“Hoàng thượng. Xin hãy tha cho nàng.” Nàng ấy cũng là thân bất do kỷ, cũng là bất đắc dĩ a. Lê Phi cố nói, nhưng lời này lại càng chọc giận Lạc Đế, một nỗi buồn dâng trào khi thấy một khuôn mặt quen thuộc, nhưng lập tức bị sự phần nộ thay thế “Kéo ra ngoài! Trảm!” Mà thật ra, có nói thì làm được gì? Chẳng lẽ hẳn thật không biết, đây chính là hành vi ti bỉ của hoàng hậu sao? Nhưng mà, biết rồi thì sao? Lê nhi.

“Phốc —” Lại một ngụm máu.

“Hoàng thượng! Là Xuyên Tâm Độc —” Trương thái y tay run rẩy, đứng lên. Xong, hần lại kinh hoàng nằm phục xuống, bắt đầu lo lắng cho vận mệnh sắp tới của mình. Đồng thời còn thầm than kẻ giết Lê phi quả thực ngoan độc, một đao thẳng vào tim đã đánh, đằng này trên chủy thủ còn có bói Xuyên Tâm Độc, khiến người ta chỉ trong vòng mười bước, sẽ vì hít thở không thông mà chết. Bất quá kỳ lạ là, Lê phi thế nhưng còn có thể chống cự được để nói chuyện.

Cái chết của Lê phi dường như đã không thể挽 hồi nữa, nhưng Lạc Đế đột nhiên kêu to “Mau, cho gọi đại tiên vào!”

Chi Chi nghe thấy âm thanh bên trong càng lúc càng nhỏ, nàng ở bên ngoài cũng càng lúc và thấy như đang mất đi tri giác. Đúng lúc đó, Tiểu Trần Tử từ trong chạy ra, lồi lồi kéo kéo nàng theo vào bên trong.

Mùi máu tươi. Nàng vừa nghĩ thấy đã muốn bỏ chạy, nhưng khi nhìn đến ánh mắt Lạc Đế tràn đầy nghi hoặc, nàng vẫn cố lấy dũng khí, gắng gượng đi vào bên trong.

“Đại tiên, thỉnh người mau cứu Lê nhi.” Thanh âm hần vội vã, lại tràn ngập khẩn cầu, khiến tâm Chi Chi cũng cảm thấy chua xót.

“Ta.” Nàng chỉ là một tiểu tiên hèn mọn, làm sao có cái năng lực cứu người gì chứ. Lần trước, nàng không phải đã nói rất rõ ràng rồi sao?

“Đại tiên — ta lấy tư cách một hoàng đế khẩn cầu ngài —” Hần đột nhiên hướng nàng quỳ xuống, lại xôn xao một trận, những người có mặt trong cung cũng đồng loạt quỳ theo. Không ai đoán được, đường đường hoàng đế nước Lạc Đế, cũng có lúc sẽ quỳ xuống trước mặt người khác. Cũng không ai đoán được, cho tới bây giờ, để vương nhân gian, một tay che trời, cũng sẽ có lúc cầu xin người khác. Chi Chi càng không thể đoán được, tình cảm hần dành cho Lê phi, lại là một tình yêu khắc cốt ghi tâm như thế.

Cảnh tượng như vậy, khiến cho Chi Chi trở tay không kịp. Hơn nữa đối với ánh mắt tha thiết cầu xin của hần, nàng cũng không biết phải đáp lại như thế nào. Nàng vẫn nghĩ muốn giúp hần, muốn làm cho hần được vui vẻ. Nhưng mà, nàng thật sự không có cách nào! Đột nhiên, nàng cảm thấy tức ngực, ứ khuất, khiến cho nàng xúc động tới muốn khóc.

“Hoàng thượng. Có lẽ tiên nương.” Lời của Tiểu Trần Tử khiến người ta như bưng tỉnh giữa cơn mộng. Lạc Đế nhanh chóng đứng dậy, sai người mang tiên nương tới.

“Mau. Mang nước tới.” Trương thái y xoay người phân phó “Hoàng thượng, hay cứ lấy một ít cho nương nương phục dùng trước. Cũng có thể thoa lên da. Thử xem.”

“Được, thêm hai lượng chi huyết thảo (được cầm máu).”

“Mang thương linh cao tới đây!”

“Vải trắng —”

Mọi người lại tất bật chạy đi làm việc của mình, Chi Chi bị bỏ quên một bên, cứ như không khí. Nhìn quanh một lúc, nàng im lặng rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Hoa Khuynh Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bình tiên nhường thứ hai (4)

“Kêu tới người là đồ, kêu tới người là đồ!” Cảnh hận gai vô tình cứ hướng về phía Chi Chi mà đánh tới. Áo sam mỏng manh cũng bị rách, vết máu loang lổ từ từ thấm ra ngoài. “Lúc đi người đã nói thế nào?! Há?! Bây giờ lại làm đồ nữa! Hai lần tưới vườn không đủ tiên nhường, người biết đã chết bao nhiêu tiên thảo rồi không?!”

“Ồ ô..... Bà bà, bà đừng đánh nữa..... Đừng đánh nữa.....” Đoàn Tử ở một bên khóc nức lên. “Sẽ không có lần sau đâu..... Chi Chi, mau nhận sai đi.....”

Chi Chi cắn chặt răng. Trên người đau đớn, nhưng nàng cũng không rên lên một tiếng. Trong lòng đau đớn, nhưng nàng cũng không rơi một giọt nước mắt nào. Về mặt quyết cường của nàng, càng làm cho lão thái bà tức giận. “Hình như bình thường ta quá dễ dãi với người rồi phải không? Nếu bây giờ không giáo huấn một chút, thì người không biết sợ mà!” Sau tiếng xé gió vu vu, đau đớn trên người Chi Chi lại từ từ lan rộng ra.

“Oa ô ô..... Đừng đánh nữa..... Đừng đánh nữa mà.....” Đoàn Tử gào khóc, giống như người bị đánh không phải là Chi Chi, mà là nàng vậy. “Chi Chi..... Người nói đi—” Nói thật hết đi, lời của Đoàn Tử còn chưa dứt, đã bị Chi Chi đột nhiên ngắt ngang “Là con làm đồ. Tất cả là do con không cẩn thận làm đồ!”

Roi lại vô tình quất tới. Chi Chi, sao người lại ngốc như vậy chứ..... Đoàn Tử vốn vô tư, nhưng đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy đau lòng, lần đầu tiên cảm thấy tự trách, và cũng là lần đầu tiên cảm thấy hối hận.....

“Dừng tay!” Một âm thanh trong trẻo có phần giận dữ từ xa truyền lại. Chi Chi còn chưa kịp lấy lại tinh thần, đã bị ôm vào trong ngực. “Ai cho người đánh nàng?!”

“Cửu..... Cửu Vân tiên quân.....” Lão thái bà có chút xấu hổ, trong lòng tuy tức giận, nhưng không thể phát tác ra ngoài. Ai bảo hấn là người mà cả đề đồ này đều phải tôn kính ba phần, không ai dám trói buộc, hậu duệ duy nhất của thượng cổ Vô Giới Thần chứ. “Nàng ta làm sai, lão bà tử ta chỉ muốn giáo huấn nàng một chút.....”

“Cho dù phạm vào tội nghịch thiên phản Phật, người cũng không có tư cách giáo huấn nàng như vậy!!”

Trương Xuân lão thái bà á khẩu không trả lời được, ánh mắt phẫn hận nhìn Chi Chi, “Vạn Thảo Viên hai lần không được tắm bồn đầy đủ, đã khiến không ít tiên thảo chết đi. Nếu ở trên trách tội xuống.....”

Cửu Vân nhú mày nhìn Chi Chi ở trong lòng mình, nảy giờ vẫn không lên tiếng, bỗng nhiên chua xót. “Là ta đoạt đi đó, rồi sao?! Trách tội xuống dưới, thì cứ đổ hết lên đầu ta! Ta muốn coi, ai có thể làm khó dễ mình!”

Chi Chi chợt thấy cảm động, nhưng vẫn không ngẩng đầu nhìn hấn lấy một cái.

Chung quy là tại hấn lưu manh, ngầm ngầm hại người không thành, Trương Xuân bà bà ngược lại, lại bị hấn lên án một cách mạnh mẽ. Lão thái bà cũng thấy ủy khuất, nhưng mà — luận thân phận địa vị, luận quyền thế bối cảnh — bà chỉ đành nén giận.

~o~

“Ui—” Chi Chi rút cục đau đến kêu thành tiếng. “Đại nhân, ngài thù hạ lưu tình a, nhẹ chút nhẹ chút a -”

“Tiểu Chi Chi, bản tiên quân đã nhẹ tay lắm rồi—” Dứt lời, Cửu Vân lại hướng tới cánh tay đầy vết thương của nàng mà xoa xoa. “Bất quá, ta cũng thấy lạ. Chi là một bình tiên nhường thôi, sao lại xuống tay ngoan độc vậy chứ—”

“Ai ui—” Chi Chi bị đau, thầm mắng: Thối Cửu Vân, nhất định là hấn cố ý mà! “Đại nhân..... Thuốc để ta tự bôi được rồi..... Ngài, ngài về nghỉ ngơi đi.....” Nếu không, cứ xoa thế này, chắc làm cho người ta đau đến chết mất.

“Sao hử?! Không để cho bản tiên quân giúp à?” Hấn bắt được cái tay nhỏ bé chực vươn ra của nàng — hoàn hảo, tay không có bị thương. “Tiểu Chi Chi, bản tiên quân rất ít khi biểu lộ bộ mặt ôn nhu hảo tâm này trước mặt người khác nha.”

Nhìn thần sắc ma mị của hấn, Chi Chi cười gượng hai tiếng, không tiếng động, rút tay về, “Vây..... Đại nhân, ngài cứ tiếp tục..... Tiếp tục đi há.....”

Hai người cũng không nói gì thêm. Cửu Vân lúc này quả thật là cố ý, bằng không sao bây giờ hấn bôi thuốc, lại không cảm thấy đau như trước? Cũng không biết hấn bôi cái thuốc gì cho mình. Thoa lên chỗ bị gai đâm, thấy hơi lạnh lạnh nhưng rồi thật thoải mái a. Ý?—

“Đại nhân? Sao không tiếp tục vậy?” Cánh tay đều đã được bôi thuốc đầy đủ. Cửu Vân, tay vẫn cầm bình thuốc ngồi yên một chỗ, không có động tác khác.

“Cởi quần áo ra.”

“A?!” Chi Chi hơi bất ngờ, nhưng giây tiếp theo, mặt nàng liền đỏ lừ. “Vết thương trên người ta, để ta nhờ Đoàn Tử bôi thuốc giúp cũng được. Đại nhân chỉ cần đưa thuốc cho ta..... A! Đại nhân, ngài muốn làm gì?!”

Lời đồn về tốc độ của Cửu Vân quả nhiên không phải do người khác thổi phồng lên. Nhất là khi nói tới tốc độ cởi quần áo nữ nhân của hấn. Khó trách,

hắn còn có biệt danh “Vân cuốn tàn phong”.

“Năm sắp lại—” Cừu Vân mặc nàng kháng cự, mang Chi Chi đã bị lột áo ngoài đặt xuống giường, dùng chân đệm dưới thân nàng, chỉ chừa một mảng lưng trắng nổi phía sau. Cho dù trên tấm lưng trần ấy có vô số những lần roi đỏ, chỉ nhìn qua một chút, cũng đủ khiến cho hắn sôi sục.

Động tác nhẹ nhàng, nước thuốc lành lạnh, không khí im ắng. Đợi một lát, Chi Chi đã thấy bớt căng thẳng, cả người cũng thả lỏng. Hoá ra, tất cả là do mình nghĩ nhiều.

“Xoay người lại.”

A? Chi Chi dè dặt, “Đại nhân, ở phía trước ta tự bôi là được rồi.”

“Sao hả? Sợ ta ăn nàng?” Hắn ở phía sau cúi đầu xuống, cười cười, “Nếu đã như vậy thì—”

Như vậy cái khi gì chứ?! Khinh người quá đáng nha! Chi Chi tức giận thờ phì phì, trừng mắt nhìn hắn.

“Không tin à? Nếu không tin thì cứ thử xem?” Thần sắc của hắn cực kỳ khiêu khích, trong mắt lại có phần nghiền ngẫm. Chi Chi mới mặc kệ, nàng cũng không phải ngốc, tin với không tin cái khi. Vô luận thế nào, bị người ta nhìn thấy hết, người bị thiệt thòi nhất vẫn là nàng thôi. “Đại nhân, cho dù ngài khinh thường tiểu nhân đi chăng nữa. Thuốc ở phía trước, tiểu nhân vẫn muốn tự mình bôi.”

Thì ra tiểu nha đầu này cũng không phải ngây thơ đâu nha, Cừu Vân chợt nảy ra một ý tưởng đen tối để trêu đùa nàng, hắn cười quý dị, “Còn bày đặt quật cường hả? Tiểu nha đầu—” Hắn thừa lúc Chi Chi không phòng bị, cầm cánh tay đang che trước ngực nàng, nhanh chóng đẩy sang một bên. Xôn xao — một mảng xuân sắc lộ sạch ra hết —

Chi Chi ngây người, mình hình như mới bị hắn chiếm tiện nghi rồi.

Cừu Vân cũng ngây người, ở trên hai khối no đủ mềm mại kia, cũng chẳng chịt vết thương. Vết nào vết nấy, so với sau lưng lại càng sâu hơn. Tim hắn thất lại.

Hắn không nói gì, ngón tay thon dài chấm chút thuốc mỡ, hướng tới nơi mềm mại kia, nhẹ nhàng thoa lên—

So với trong tưởng tượng ảm ảm, mềm mềm hơn rất nhiều, da thịt lại trơn bóng trắng mịn. Cảm giác sò vào một thiếu nữ, no đủ, mềm mại, khiến người ta có một loại dục vọng không thể nào nắm bắt được. Hai khối anh đào hồng nhuận, đáng yêu, tựa hồ như đang chờ người tới chậm rãi nhấm nháp.

“Ừm.” Chi Chi mặt đỏ tai hồng, không biết phải nhìn đi đâu mới tốt. Chi cảm thấy bàn tay trước ngực, lúc bắt đầu thì nhẹ nhàng di chuyển, sau lại bao trùm cả một vùng, đến bây giờ lại vuốt ve, như có như không. Mỗi động tác đều khiến nàng nảy sinh một loại cảm giác chưa bao giờ có. Nàng chỉ cảm thấy thẹn thùng, không biết là vì sao.

Hô hấp của Cừu Vân cũng trở nên dồn dập, thuốc đã sớm thoa xong. Nhưng tay thì cứ dừng lại một chỗ, không tự nguyện dời đi. Cả bàn tay phủ lên nơi ấy, cầm nắm, vuốt ve. Bàn đầu chậm rãi, sau lại càng lúc càng nhanh.

Cừu Vân khoé mắt chợt loé, ôm cả người Chi Chi vào lòng, xoa nắn trước ngực nàng, rồi lại nhẹ nhàng vỗ về phía sau lưng nàng. Đôi môi cực nóng cũng vội vàng hạ xuống cổ nàng.

“A! Đại nhân—” Chi Chi thất kinh, muốn đẩy ra, nhưng Cừu Vân cản được ngay, vờ như không nghe thấy gì hết, động tác vẫn như trước.

“Đại nhân— đại nhân.” Chi Chi rốt cục biết mình gặp nguy hiểm, lúc định hét lên một tiếng, thì miệng lại bị người ta chặn lại, một đôi môi cực nóng áp xuống miệng nàng, cái lưỡi mềm mại tiến vào trong miệng nàng khuấy động, đôi tay hướng tới thắt lưng tinh tế của nàng, dần dần đi xuống bên dưới. Hắn mạnh mẽ đè xuống, khiến thân hình hai người áp chặt vào nhau, thứ gì đó chuẩn xác chạm tới nơi cần vào.

Ô ô. Nàng nghĩ đến ánh mắt ôn nhu của người kia ở nhân gian, nhớ tới động tác nhẹ nhàng của hắn, nhớ tới lời nói ôn hoà của hắn. Tuy rằng những thứ đó không phải dành cho nàng, nhưng, giờ phút này, nàng lại thấp phần tưởng niệm, tưởng niệm đến làm cho người ta sợ hãi.

Nước mắt lạnh lẽo nhanh chóng tiêu diệt dục vọng nhất thời, kích thích thần trí mơ hồ của cả hai người. Cừu Vân cả kinh, nhanh chóng buông nàng ra. Nhìn nàng khóc thương tâm muốn chết, hai mắt đầm lệ mê ly, hắn không khỏi tự cảm thấy giận bản thân mình: Mình đang làm cái gì đây! Lần đầu tiên, hắn bôi vì cường hôn nữ nhân mà cảm thấy tự trách.

“Đừng khóc, đừng khóc, khóc xấu chết—” Hắn trùi mền thay nàng lau đi nước mắt, “Nàng cứ như vậy, bản tiên quân biết phải làm sao?” Cẩn thận thay nàng mặc lại quần áo, hắn cũng không dám liếc nhìn thân hình nàng thêm một cái.

“Bất quá ta chỉ muốn trêu nàng chút thôi.” Tiếng khóc nhỏ lại một chút, nhưng về mặt nàng vẫn tràn đầy hoảng sợ, thút tha thút thít không nói gì. “Nếu bản tiên quân thực coi trọng nàng, trăm năm trước đã không bỏ qua cho nàng rồi, sao còn phải chờ tới bây giờ?”

Chi Chi nửa tin nửa ngờ, nức nở nhìn về phía hắn, về mặt phòng bị. Biểu tình đó. Hắn ngoại trừ cảm thấy đau lòng, còn có một con giận dữ vô cớ, “Đi đi! Đã nói là chỉ đùa thôi mà!”

Tiếng rống này, rốt cục cũng khiến cho Chi Chi thả lỏng. Nàng nhìn quần áo trên người, “Đại. Đại nhân. Thật sự. Là. Đối với tiểu nhân. Chi trêu đùa thôi phải không?”

Thấy nàng rõ ràng khăn trương, lại làm ra vẻ thoải mái, bộ dáng sụt sùi miễn cưỡng cười, Cửu Vân trông lòng cũng lắng xuống, “Chẳng lẽ nàng muốn ta biến đùa thành thật?”

“Ha ha..... Không..... Biết mà, biết là, là đại nhân trên chọc.....” Chi Chi rón rén chạy đến cạnh cửa “Đại, đại nhân..... Cảm ơn ngài..... Bồi thuốc cho tiểu nhân..... Tiểu nhân, đi, đi trước một bước.....” Cũng không chờ hắn trả lời, thoát cái đã chạy mất. Lần này rõ ràng là chạy như sợ bị quỷ đuổi theo.

Chẳng lẽ nàng sợ ta vậy sao? Nhìn bóng dáng kiều nhỏ của nàng biến mất sau làn mây trắng, một sự chua xót tràn lên trong tim hắn. Cửu Vân cười khổ một tiếng: Nếu thật là vậy, biết phải làm sao.....

Bạn đang đọc truyện *Lệ Hoa Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Bình tiên nhường thứ hai (5)

“Tiên tử, Cửu Vân tiên quân tới rồi—” Tiên tử nhất định sẽ vui lắm đây. Thạch Nam cao hứng gọi lớn. Vừa dứt lời, Tô Cận áo trắng đã nhanh chóng chạy ra. Thấy Cửu Vân trước cửa, lòng nàng quả thật cao hứng, biểu tình có chút không được tự nhiên. Nàng biết hắn tới để làm gì. Có điều, nàng cũng không nguyện ý đáp ứng hắn cho lắm. Lần đó nàng đã điều tra qua, người con gái thể gian đang làm vào cảnh thập tử nhất sinh kia, mỹ nhân thể gian khuyh thành tuyệt thế đó. Có lẽ, nàng ta không chỉ đơn giản là bằng hữu của hắn.

“Cửu Vân.....”

“Ha ha, Cận nhi, dạo này khoẻ không?”

Tô Cận chỉ lặng lẽ ôm lấy hắn, “Ta nhớ chàng nhiều lắm” Nam nhân này, khi nào mới có thể chủ động ôm lấy mình?

“Mấy ngày không gặp, lời nói của Cận nhi càng lúc càng ngọt ngào nha, thật khiến Cửu Vân ta phải thay đổi cách nhìn đó—”

“Chàng không thích sao?” Tô Cận ngược nhìn, dung nhan xinh đẹp không thể tả xiết, đôi con ngươi trong suốt bắt đầu có dấu hiệu ỳ khuất.

“Cận nhi, ngoan ngoan, sao lại so đo như trẻ con vậy— đừng làm ta đau lòng nha.” Cửu Vân vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, cười nói “Đi, chúng ta vào trong nói chuyện đi—”

Động tác này tựa hồ như gọi lại cảnh tượng vui vẻ trước kia cho hắn. Có điều, tâm tình hắn lúc này cũng không giống lúc trước.

“Cửu Vân, ta không thể giúp chàng.” Hơi do dự một chút, nhưng Tô Cận vẫn kiên quyết làm liều một phen.

“Hửm?” Cửu Vân đang uống hoa tửu tự tay nàng ủ, sau khi nghe xong lời này, ánh mắt trầm xuống, “Nàng khó xử chuyện gì?”

“Ta sợ bị thiên đế quở trách, thiên luật trừng phạt?” Cửu Vân lại uống thêm một ly “Không phải đã nói, có gì cứ đổ hết lên đầu ta sao—” Tô Cận tay nghề càng lúc càng tốt. Hoa tửu nàng ủ so với Vãng Tích Hương thanh thuần hơn rất nhiều.

“Không phải,” Tô Cận khẽ cắn môi, dừng cảm nhìn Cửu Vân, “Cửu Vân, có thể nói cho ta biết vì sao không? Chàng nhất định phải thực hiện nguyện vọng của nàng ta sao? Vì sao chứ?”

Cửu Vân dừng lại một chút, “Không phải đã nói chỉ là bằng hữu thôi sao.....”

Nhìn bộ dáng hắn có chút không yên lòng, Tô Cận tức giận “Chàng yêu nàng ta có phải không?”

Tay cầm chén rượu của Cửu Vân rung lên, hoa tửu sóng sánh tràn ra khỏi chén. “Cận nhi, nàng nói gì đó? Ta thế nào..... Ha ha, sao lại có thể đem ta và phạm nhân kia—”

Càng giả vờ tỏ ra không liên quan, là càng có vấn đề. Ở phương diện này, Tô Cận quả thực hiểu rõ hắn nhất.

“Ta không muốn giúp chàng, ta không muốn chàng vì một nữ nhân khác— hơn nữa lại là một phạm nhân—” Tô Cận lệ rơi đầy mặt, ôm lấy hắn. Nước chảy xuống, hoà vào nụ hôn nàng bất ngờ đặt lên môi hắn. Cửu Vân, chàng là của ta. Ta không cho phép nữ nhân nào khác đến cướp chàng đi, lại càng không cho phép chàng vì bất cứ nữ nhân nào mà tới tìm ta.

“Cận nhi.....” Cửu Vân có chút xấu hổ, đẩy ra nàng không được, không đẩy nàng ra lại càng không xong, “Không phải như nàng nghĩ, nàng ta quả thực chỉ là một người bằng hữu—”

Hương thơm từ đôi môi đỏ mọng của nàng toả ra, pha chút ngọt ngào, trộn lẫn vào vị hoa tửu thanh thuần. Nụ hôn của nàng giống như trái chín mọng

nước, khiến người ta muốn ngừng mà không được. Hắn đưa tay ra giữ lấy sau ót nàng, kịch liệt đáp trả.....

“Ừm.....” Tô Cận phát ra tiếng, muốn đòi hỏi nhiều hơn từ hắn, nhưng Cửu Vân đột nhiên dừng lại, dứt ra khỏi miệng nàng. Đúng vậy, khoảnh khắc vừa rồi, trong đầu của hắn, chỉ hiện lên hình ảnh khuôn mặt tiểu Chi Chi, khóc như hoa lê trong mưa. “Cận nhi, vô luận thế nào, nàng cũng không đáp ứng sao?”

“Cửu Vân.....” Tô Cận kinh ngạc trước sự đột ngột của hắn, đôi mắt đẹp rung rung nhìn hắn. Trong lòng cay đắng: Là vì nữ nhân đó sao? Quả thực là vì nàng ta sao? Tô Cận không nói gì thêm, quay đầu sang chỗ khác, nước mắt chậm rãi lăn dài.

“Thôi vậy, ta đành phải nghĩ biện pháp khác.” Cửu Vân đứng dậy đi. Tô Cận cuống quýt kéo lấy “Thật là vì nàng ta? Chẳng quả thật là vì nàng ta sao?”

Nhìn mỹ nhân trước mắt khóc thương tâm, tâm Cửu Vân chung quy mềm nhũn, ôn nhu thay nàng lau đi nước mắt “Cận nhi ngốc, sao nàng lại nghĩ như vậy chứ.....”

Trừ câu này, hắn cũng không biết phải nói gì nữa. Trước đó vài ngày, hắn đã nhìn thoáng qua vườn hoa lê vẫn chưa ra hoa ở dưới thế gian, trong lòng hồ nghi, cũng đã đoán biết Chi Chi thế nào cũng sẽ chạy xuống dưới đó lần nữa. Để tránh cho Chi Chi bị quở trách, rồi lại bị đánh, hắn phải nhanh tìm cách làm cho hoa lê kia mau nở, nhanh chóng kết thúc tâm tư hạ phẩm của nàng mới được. Cho nên lần này, hắn không thể không tìm đến Tô Cận. Bằng bất cứ giá nào, hắn cũng phải tìm cho ra bí quyết làm cho hoa lê nở kia.

“Chi cần chàng không thương nàng ta nữa, ta liền giúp chàng —” Tô Cận bỗng nhiên cắn răng nói “Chi cần chàng không thương nàng ta.”

“Ta thật sự không thương nàng ấy nha —” Cửu Vân có chút bất đắc dĩ cười nói. Nhưng biểu tình này càng khiến cho Tô Cận hoài nghi, “Chàng chứng minh đi!”

“Được, ta thề. Ta, Cửu Vân, chưa bao giờ yêu cái người— Lê Phi gì đó ở nhân gian.”

“Cái này không tính!” Tô Cận ôm cổ hắn, nhẹ nhàng cắn lên cánh môi mị hoặc của hắn. “Ta muốn chàng chứng minh bằng hành động.....”

Quen nhau đã trăm năm nay, chàng chưa bao giờ chạm qua ta. Hôm nay, ta bắt chàng phải chứng minh, ở trong lòng chàng, vẫn có một góc nhỏ dành cho ta.....

Cửu Vân có chút giật mình. Hắn không thể tin người luôn luôn điềm tĩnh, nhu thuận như Tô Cận lại..... Nhưng mà, lần này, sự cố chấp trong mắt nàng như muốn khiêu khích hắn: Nếu không đáp ứng, lê hoa bí quyết, cứ tiếp tục mơ đi. Hoá ra, nữ nhân dịu dàng, cũng có lúc ngoan độc quyết tuyệt như thế.

Kỳ thật, hắn không sợ chuyện thật lòng thật dạ yêu nữ nhân, cũng không sợ chuyện chủ động yêu thương, nhưng nhớ nữ nhân. Điều hắn sợ nhất, chính là có nữ nhân thật lòng yêu thương nhưng nhớ mình. Tô Cận — vào thời khắc này, quả thực khiến hắn cảm thấy sợ.

“Cận nhi.....” Hắn cười khổ, nhưng Tô Cận vẫn không có vẻ trêu đùa cười cợt. Chỉ kiên định, uy hiếp, nhìn hắn.

Chi Chi vui cười, Chi Chi sầu não, Chi Chi nghịch ngợm, Chi Chi tình quái..... Còn có tiểu thân ảnh ngày ấy cuộn mình nằm trong cung, bị tuyết vùi lấp; còn có người con gái bị đánh mà vẫn quật cường, không một tiếng khóc than; còn có..... Khi thân thể của nàng bị mình nhìn thấy, không thể kêu la, bộ dáng thẹn thùng hoảng sợ, cùng với, bóng dáng nàng như nai nhỏ bị hù dọa mà chạy trốn..... Từ lúc nào mà, tâm tư của mình lại bị những hình ảnh đó giữ chặt? Đau lòng, thương tiếc, sùng ái..... Nha đầu kia, vậy mà lại trộm đi tâm của hắn. Buồn cười nhất là, đến bây giờ, khi hắn đang ôm một nữ nhân khác trong tay, hắn mới phát hiện ra.

Đúng là buồn cười hết sức..... Đáy lòng hắn chua xót thờ dài.

Hồng sa ẩm ướt, rung rung chao đảo.....

Bạn đang đọc truyện *Lê Hoa Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Bình tiên những thứ ba (1)

Rồi một đêm gió xuân chợt thổi đến,

Ngàn cây vạn hoá lê hoa khai

“Hoàng thượng — Hoàng thượng —” Tiểu Trần Tử lại vội vã chạy vào. Vừa dỗ Lê Phi ngủ yên, sắc mặt Lạc Đế rất khó coi, bắt mắt liếc hắn. Tiểu Trần Tử lập tức nhỏ giọng, nói “Cây lê trong vườn đột nhiên nở hoa hết rồi! Hoa nở bung hết, hương thơm ngào ngạt lắm!”

“Tiên nhân kia lại tới nữa hả?”

Tiểu Trần Từ lắc đầu “Dạ bẩm, không thấy ngài ấy. Nhưng hoa lê tự nhiên nở hết.”

“Văn Thư.” Lê phi nghe được lời này, thân mình tuy còn suy nhược, tinh thần đã phấn chấn lên nhiều. Bây giờ, tiên nương trong mắt bọn họ quả thực không thua gì “Hồi sinh thủy” (nước hồi sinh) trong truyền thuyết.

“Lê nhi.” Lạc Đế cẩn thận đỡ nàng dậy.

“Thiếp nghe nói hoa lê đã nở?”

Quả nhiên không thể giấu giếm Lê nhi chuyện gì. Lạc Đế bắt đầu nhìn nàng, “Có lẽ là lễ vật trời ban cho nàng.”

“Thiếp muốn đi xem!” Lê phi làm nũng nói, nhưng sau đó lại không ngừng ho khan.

“Lê nhi ngoan. Lần này hoa nở được rồi nhất định sẽ không tàn đâu, chờ nàng hết bệnh hãy đi xem được không.”

“Không, bây giờ thiếp muốn đi xem.” Không lay chuyển được nàng, Lạc Đế thở dài một tiếng, “Thôi, nghe theo nàng, nghe theo nàng.”

Tuyết bên ngoài không biết khi nào mới ngừng, nhưng tuyết này lại tựa hồ như đang yên lặng đón chào thời khắc hoa lê đua nở.

Sắc trắng bắt mắt của hoa lê, quả thực còn trắng hơn tuyết những ba phần. Hương hoa sâu kín như muốn thâm nhập nhũ rằng đây chính là kỳ tích của mùa đông.

Từ khi bước chân vào chốn thâm cung này, ba năm đã trôi qua, nàng cũng chưa từng được nhìn lại cả vườn hoa lê nở rộ như thế này. Vậy mà bây giờ.

Một cơn gió bỗng nhiên thổi qua, những đốm trắng đầu cành lê nương theo cơn gió bay tán loạn. Không phải là những bông tuyết giá rét của mùa đông, mà chính là những cánh hoa xuân ấm áp của hoa lê.

Lê phi giật mình, ngàn vạn cảm xúc từ trong lòng chợt ứa về. Nhân lúc Lạc Đế không chú ý, nàng đứng dậy, nhảy xuống xe, hướng về phía rừng lê mà chạy.

“Lê nhi.” Lạc Đế ở phía sau muốn đuổi theo, nhưng khi nhìn thấy động tác của Lê phi, thì si ngốc dừng lại.

Dáng người linh hoạt băng qua từng góc lê trong rừng, từng cánh hoa lê rơi xuống như để tô điểm cho bóng hình xinh đẹp đó. Dáng xanh nhẹ nhàng, lê viên xuân ý, tuyết trắng đầy trời, tất cả đều tuyệt diệu lạ thường.

Đây tựa hồ như cảnh họ gặp nhau ba năm trước.

Tam nguyệt lê hoa, tứ nguyệt ca,

Bích sam khinh la, giai nhân nhất tiểu tẫn khuynh quốc.

Nàng cười mà nước mắt tuôn rơi. Hai hàng lệ nóng chỉ là nỗi bi thương của riêng mình nàng.

Văn Thư, thiếp muốn sống, sống dưới vòm trời đầy hoa lê, sống trong vòng tay ấm áp của chàng.

“A a ~!” Đoàn Từ hấp tấp chạy tới, giống thấy mới gặp quý, “Chi Chi, hoa lê nở rồi! Hoa lê nở rồi a!”

Chẳng lẽ số tiên nương lần trước, hẳn ngoại trừ cứu người, còn bao nhiêu đều đem tưới cây hết?

Lần trước trở về, Chi Chi đã suy nghĩ rất nhiều, cố gắng quên đi kẻ đã khiến cho lòng nàng chua xót, nhưng sự thật là nàng càng không muốn nghĩ đến hắn, lại càng nhớ tới hắn thật nhiều. Vì thế nàng quyết tâm không đến ao hồng trần, không hỏi tới chuyện của bọn họ. Nhưng mà — Đoàn Từ lại tự động chạy tới nói cho nàng biết.

“Có điểm quái lạ! Nhất định là nhờ tiên nương.”

“Xuy – chút xíu tiên nương đó, người thử làm cho hoa nở lâu như vậy xem!”

Mặc dù tiên nương có thể khiến cây lê nở hoa, nhưng chỉ có thể duy trì được trong một thời gian ngắn. Điều này nàng đã tự thử nghiệm qua, chóng nở chóng tàn.

“Sao lại có thể như vậy nhỉ?” Chi Chi rốt cục tò mò, cuối cùng bị Đoàn Từ kéo đi, “Người đi xem thử chẳng phải sẽ biết sao.”

Quả thực, ngàn vạn đoá hoa lê nở rộ, nếu ở phía trên không vուն chút tuyết trắng nào, thì ai lại không nói đây chính là quang cảnh mùa xuân chứ.

Dường như, từ trên chín tầng trời này, nàng cũng có thể sâu kín ngửi được mùi hoa.

Nguyên nhân là tại sao chứ? Lòng hiếu kỳ càng lúc càng lớn, nàng thoáng thấy cảnh tượng Lạc Đế ngây ngốc nhìn Lê phi, lại không cần thận nhìn thấy nư

“Hoàng thượng..... Hoàng hậu vừa nổi giận hướng tới tẩm cung của Lê Phi nương nương –

Lời còn chưa nói hết, Lạc Đế đã mất dạng. Bản thân Chi Chi lại một lần nữa bị bỏ lại phía sau.

“Tránh ra! Hôm nay ta không thể không tự tay giết con tiện nhân kia!” Đông Vũ hoàng hậu đã hoàn toàn mất đi lý trí. Trên khuôn mặt dữ tợn lộ ra đáng vẻ phần hận căm ghét. “Tiện nhân, tiện nhân! Ta muốn giết ngươi!”

“Lớn mật! Ngươi ở đây muốn giết ai chứ?!” Lạc Đế đứng lúc đuổi tới, nổi giận đùng đùng, đẩy hoàng hậu sang một bên, bảo vệ Lê phi đã bị một trận kinh hách.

“Từ khi nào thì hoàng hậu lại trở thành một người đàn bà chanh chua, đòi chém đòi giết thế này, hả?!”

“Hoàng thượng, người đã bị tiện nhân này mê hoặc tâm trí! Mới làm ra chuyện hoang đường như vậy. Xin người hãy tránh ra, hôm nay ta sẽ vì dân trừ hại, giết chết con tiện nhân này!”

“Trẫm thấy người bị mê hoặc tâm trí chính là hoàng hậu ngươi thì có! Người đâu, mau tiến hoàng hậu nương nương hồi cung!”

“Không! Ta muốn giết tiện nhân kia! Kẻ nào dám ngăn cản ta!” Á đột nhiên rút ra một thanh trường kiếm, ánh kiếm sáng loáng, chiếu thẳng vào mặt những người muốn tiến lại gần.

“Ngươi điên rồi!” Lạc Đế rốt cục nổi giận. Dao kiếm không có mất, hẳn thực sợ sẽ làm tổn thương đến Lê nhi đang chậm rãi hồi phục. Huống chi dao kiếm này còn đang nằm trong tay một nữ nhân điên.

“Ta điên?! Ha ha ha, đúng, ta điên rồi! Từ lúc mà con tiện nhân này tiến cung, thì ta đã bắt đầu điên rồi! Ta điên ba năm rồi! Không lúc nào không nghĩ cách giết chết con tiện nhân này! Ta điên rồi, ta đã sớm điên rồi! Ha ha ha” Á cười càn rỡ, lại pha lẫn bi thương. “Không chỉ ta điên, mà ngươi cũng đã điên rồi, bọn họ, các nàng, tất cả đều điên hết rồi! Ha ha ha, điên hết rồi! Cả đất nước này cũng điên rồi! Tất cả là tại con tiện nhân đó, chính là tại nó nên ta mới điên!”

Kiếm đột nhiên chỉ vào Lê phi phía sau Lạc Đế, nhanh chóng hướng nàng đánh tới.

“Bắt ả lại—”

Cũng may đại nội cao thủ bên cạnh đã kịp thời hoá giải đường kiếm đó, nhưng bọn họ cũng không dám bắt người. Dù sao thì ả ta vẫn là hoàng hậu.

“Trẫm nói! Đem hoàng hậu bắt lại!”

Lần này, mới có người chậm rãi vây hoàng hậu lại, nhưng tất cả đều là tiến ba bước, lùi hai bước. Cho dù không sợ nữ nhân ngoan độc này, thì cũng e ngại quyền thế phía sau lưng ả.

Bị bức đi vũ khí, hoàng hậu có chút kinh hoàng. Lúc tránh né vòng vây của thị vệ, ả liền tùy tiện kéo một người về phía mình. Ngón tay thon dài chế trụ cái cổ mảnh khảnh của người đó, “Trên móng tay ta có bôi Xuyên Tâm Độc, nếu các ngươi dám bước thêm bước nữa, ta sẽ ngay lập tức cắm vào—”

Nếu chỉ là một cung nữ hay thái giám bình thường, bọn họ cũng sẽ không đến mức kích động như thế. Nhưng người đang bị kèm kẹp trước mắt lại là vị đại tiên đã ba lần đem tiên nương tới trợ giúp họ — Chi Chi.

Sắc mặt mọi người có chút hoảng sợ. Lạc Đế cũng mang vẻ mặt khó xử. Hoàng hậu nhìn một màn này, cảm thấy rất vừa lòng, tuy rằng ả vẫn không biết người đang bị uy hiếp là phạm nhân hay tiện nhân.

“Ha ha, sợ rồi chứ gì? Ha ha! Nếu biết sợ thì hãy đem con tiện nhân kia giết đi, bằng không—” Móng tay lại ấn sâu thêm mấy tấc. Trên chiếc cổ trắng nõn đã hiện lên dấu hồng.

Chi Chi vừa đau, vừa cảm thấy mờ mịt. Tuy rằng nàng biết mình đang gặp nguy hiểm, nhưng một mặt khác, nàng lại cảm thấy có lẽ như vậy cũng không tính là quá xấu — nàng đang chờ đợi, chờ đợi điều gì? Chính là chờ Lạc Đế trả lời uy hiếp của hoàng hậu.

Lạc Đế tất nhiên một lòng che chở Lê phi, nhưng mà, cô gái có bộ dáng tiểu tiên kia.....

Hắn chợt thấy thần sắc của nàng không có chút gì kinh hoàng, đôi mắt lại đang nhìn mình với vẻ thắc mắc.

“Chi là một tiểu cung nữ, nếu hoàng hậu muốn giết, xin mời tự nhiên.”

Lời nói vô tình khiến cho hai nữ nhân đồng thời chịu đả kích. Hoàng hậu dĩ nhiên là tức giận cái thái độ hờ hững, tràn đầy khinh bỉ của hắn đối với mình! Còn Chi Chi cũng không nói gì. Trong lòng lại như có gì đó đang vỡ vụn. Thì ra..... là thế..... Tư vị không khác biệt cho lắm, nàng cũng không để ý đến những lời nói sau của Lạc Đế, ánh mắt mong lung hướng ra bên ngoài.

Đột nhiên, thị vệ bên cạnh xoay người một cái, nháy mắt chế trụ hoàng hậu. Tuy nhiên, lúc ả giãy dụa, vẫn để lại trên chiếc cổ trơn bóng của Chi Chi một vết thương nhỏ.

Hoàng hậu không đoán được mình nhanh như vậy đã bị bắt, không cam lòng rống lớn, “Tiện nhân, tiện nhân!” Hai tay vung vẩy loạn xạ, cào cấu khắp nơi. Tất cả những gì ả chuẩn bị, coi như công cốc.

“Hoàng hậu mưu đồ gây rối, thần kinh thác loạn, tạm thời áp tải về Phụng Nghi cung, sẽ xử trí sau!”

“Dạ!”

“Tiên nhân, ngươi sẽ không chết tử tế, đồ tiên nhân!! A a!! Tiên nhân không chết, Lạc Đế quốc sẽ diệt vong, diệt vong a!!—”

Tiếng hét thê lương của hoàng hậu quanh quẩn thật lâu trong Lê Lạc cung. Lúc ả bị áp tải đi ngang người Chi Chi, nhìn biểu tình tan rã trong mắt ả, nàng có thể khẳng định lời Lạc Đế nói quả không sai, hoàng hậu thực sự điên rồi.

Chi Chi bỗng nhiên cảm thấy có phần đồng tình với hoàng hậu, cùng với sự thê lương vô tận.

Trần an Lê phi đã bị kinh hãi một lúc, Lạc Đế mới hướng về phía Chi Chi mà đi tới

“Đã khiến cho đại tiên bị sợ hãi!” Đôi mắt phượng bỗng nhiên liếc thấy dấu máu đỏ vurun lại trên cái cổ trắng ngần của nàng, tâm không khỏi rung động, “Cuối cùng vẫn làm người bị thương, hay cứ để cho Trương thái y nhìn qua một cái—”

Hắn gọi nàng là đại tiên, nhưng lại quên mất tiên nhân sao lại sợ mấy thứ độc dược cón con này? Cho dù nàng có phải tiên nhân hay không, thì hẳn cuối cùng vẫn không để nàng trong lòng.

Chi Chi cúi đầu, nản lòng thoái chí, “Không cần. Ta đi đây.”

Sự lãnh đạm của nàng khiến cho hắn cảm thấy kinh ngạc, chẳng lẽ là chuyện của hoàng hậu đã làm nàng bị kích động? Nhưng mà, ánh mắt của nàng, sao lại có lúc u oán. có lúc lại như đã nắm bắt được gì đó, có lúc lại hồ đồ, quả thực có chút.

“VẬY – ĐA TẠ TIÊN NHƯỜNG CỦA ĐẠI TIÊN, KHÔNG BIẾT KHI NÀO —”

“Không có lần sau nữa, đây là lần cuối cùng, sẽ không còn bình nào nữa.” Chi Chi cảm thấy ụy khuất mà tức giận. Chẳng lẽ hẳn quả thực chỉ ngắm trông tiên nương sao? Chẳng lẽ người sáng suốt như hắn lại nhìn không ra sao?

“Ta đi đây. Chúc các ngươi hạnh phúc!” Áp lực khiến cho nước mắt nàng chực rơi. Chi Chi cũng không liếc hắn thêm cái nào nữa, bỏ chạy trời chết. Có lẽ, nếu hắn hoàn toàn không biết gì hết, chắc sẽ tốt hơn.

Nhìn thân ảnh nhỏ nhỏ của nàng chạy ra khỏi tầm cung, Lạc Đế có chút buồn cười, lại có chút bất đắc dĩ, còn có một chút buồn bã không thể tả. Kỳ thật hắn muốn nói, không biết khi nào, nàng có thể lưu lại ở trong cung, cùng nhau dùng bữa. Bất quá, xem ra hắn không bao giờ có cơ hội đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lê Hoa Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bình tiên nương thứ ba (3)

Lại là tuyết trắng, nhưng bất đồng là trên chỗ tuyết nàng đang đứng lại rơi đầy hoa lê. Cũng không biết vì sao, Chi Chi không tự chủ đã chạy tới nơi này. Nhìn hoa lê nở rộ như giữa trời xuân, mắt Chi Chi nhất thời nóng lên. Một giọt hai giọt, lạnh lẽo lăn dài bên má. Nàng rút cục khóc.

Đúng là ngu ngốc. Bắt đầu từ lúc ở bên ao hồng trần, nàng đã bị hắn thu hút. Nụ cười của hắn, ôn nhu của hắn, sủng nịch của hắn, đã khiến nàng say mê, nôn nao tới mức nào. Mà đôi mày nhíu lại, bạc môi nhếch lên của hắn, sao lại nhiều lần khiến nàng lo lắng, khó chịu. Có điều, tất cả những hành động này của hắn, đều là vì một người con gái khác. Bất quá, không quan hệ, là do nàng cam tâm tình nguyện. Nàng muốn giúp hắn, chỉ cần khuôn mặt hắn giãn ra là nàng đã thấy mãn nguyện. Nhưng rồi, nàng chợt phát hiện, nàng cũng có lòng tham, cũng từng hy vọng, ít nhất, hắn có thể nhớ rõ nàng; ít nhất, hắn cũng có thể vì nàng mà khuôn mặt giãn ra một lần. Nhưng mà, haiz, bộ dáng vừa rồi lúc hắn bảo vệ Lê phi, ánh mắt khinh thường của hắn lúc hắn nói với hoàng hậu ‘Xin mời tự nhiên’ Nàng biết bản thân không thể so sánh với Lê phi, có điều, ngay cả một phần vụn trong lòng hắn cũng không có chỗ cho nàng sao?

Ô ô. Ô ô.

Lê hoa bỗng nhiên bay tán loạn, phát phối đầy trời, còn nước mắt của nàng, cũng nhẹ rơi như những cánh hoa lê.

“Ồi!” Trong lúc nàng đang khóc thương tâm, đầu bỗng nhiên bị gõ một cái, vừa quay lại, đã mơ hồ nhìn thấy, trên tuyết trắng, có một người mặc hắc y, đang chống gậy trượng nhìn mình.

“Xú nha đầu, tiên nương kia là do ngươi mang xuống đây hả? Hả? Nhìn xem ngươi đã phạm phải lỗi gì chứ!”

Lau hai dòng nước mắt, Chi Chi bây giờ mới thấy rõ, thì ra là một lão đầu tử lùn, trên đầu còn có chút đau, “Ngươi là ai? Sao lại đánh ta?”

“Hừ! Quả nhiên là một xứ nhà đầu nông cạn ở trên đó. Ngay cả lão thổ địa ta mà cũng không biết! Khó trách lại làm ra chuyện ngu xuẩn lấy tiên nhường tưới cây lê ở nhân gian này!”

Chi Chi cúi đầu nhìn hai mắt hấn, cũng không thèm để ý nữa, xoay người muốn đi, lại bị hấn dùng quái trượng câu trở về. “Xứ nhà đầu, lời của lão nhân còn chưa nói xong mà ngươi đã muốn chạy?”

Chi Chi thấy lão nhân này cũng có vài phần tiên lực, liền nhẹ giọng lại.

“Lão nhân ngài muốn nói gì thì cứ nói, nhưng mà đừng gây gộc đòi sang chỗ khác trước được không?”

“Ui da!” Chi Chi lại ăn thêm một gậy, hai tai ôm lấy đầu.

“Xứ nhà đầu, ngươi có biết tiên nhường này của ngươi đã huỷ hết bao nhiêu bảo bối của ta không? Ngươi có biết tiên nhường này đối với phạm nhân lợi hại tới mức nào? Rồi ngươi có biết ngươi đã gây ra rất nhiều sai lầm không?”

“Lão đầu nhi ác độc! Chỉ vì một chút tiên nhường mà đánh ta vậy sao?! Ai u, đau chết mất ~”

“Haizz~ ngươi ngày ấy đồ tiên nhường, tiên nhường này đã thấm vào trong rễ cây lê, kích thích nó tăng trưởng tuổi thọ. Đừng thấy nó ở ngoài không ra hoa, nhưng nền tảng bên dưới lại vô cùng lợi hại, một mực chèn ép nhà của ta ở dưới đó! Nhà sụp, ngôi đổ, bảo bối của ta đều bị tổn hại. Ngươi làm sao đền lại cho ta đây?!” Dứt lời, lại tức giận gõ vài cái lên đầu Chi Chi, “Huống hồ ngươi đem tiên nhường kia tặng cho kẻ sắp chết là Lê phi, không chỉ có làm cho nàng dương thọ tăng lên, có thể sống tiếp. Hơn nữa ngươi còn bóp méo mệnh cách, biến nhân thân của nàng ta thành thân thể tiên nhân. Từ đó, phi tử kia cho dù không thể trường sinh bất lão, ít nhất cũng có thể sống thêm một trăm lẻ tám năm nữa, làm hồng trạch tự luận hồi. Ngươi cứ chờ Diêm Vương tới chỗ Thượng Đế cáo trạng, ngoan ngoan chịu phạt đi! Hừ hừ, mấy gậy này đâu có tính là đau cái gì đâu!”

“Cái gì?” Chi Chi trong lòng lộp bộp một chút, nhìn lão thổ địa cười gượng hai tiếng “Ha ha, sao lại nghiêm trọng vậy chứ, khẳng định hù của ta.....”

“Hừ ~ hù ngươi.....” Lão thổ địa đi dạo một vòng, nhìn lướt qua một rừng hoa lê, “Nhìn đi, còn dám dùng ‘Thiên Hồng Quyết’. Cho dù ngươi may mắn tránh được mấy tội lúc này. Thì cũng không có cách trốn tránh chuyện mấy cây lê này đâu!”

“Thiên Hồng Quyết gì chứ?” Chi Chi lắc lắc đầu. “Đây là ý gì?”

Lão thổ địa nghĩ nàng giả bộ hồ đồ, ngữ khí càng thêm không kiên nhẫn “Đừng tưởng rằng lạm dụng quyết pháp chỉ là chuyện nhỏ. Lê hoa này nghịch thiên mà nở rộ, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến sinh trưởng của những cây cỏ khác. Thứ này bù trừ cho thứ kia, mọi việc cứ tuần hoàn như vậy. Đến lúc đó, ngươi làm đảo nghịch không phải chỉ có một loài hoa lê! Mà tất cả cây cỏ trên thế gian này đều có thể vì thế mà chết hết, nếu chuyện này thật sự phát sinh..... Hừ hừ, cứ ngồi đó mà chờ bị trời phạt đi!”

Chi Chi không biết cái gì là Thiên Hồng Quyết, nhưng khi nghe lão nhân kia nói ra tiên căn hậu quả, nàng vẫn hiểu được bản thân thực sự đã gây ra đại họa. Trước kia, nàng cũng đã từng nghe qua trừng phạt của thiên giới, cũng đã từng thấy qua vài trường hợp. Nàng đột nhiên hoảng sợ, cảm thấy căng thẳng, não tưởng lên, suýt chút nữa đã ngã xuống.

“Hắc ~! Xứ nhà đầu ngươi còn dám ở nơi này nhăn mặt, giả vờ buồn bình nữa hả?” Lão thổ địa thấy biểu tình của nàng biến hoá liên tục, lại cảm quái trượng hướng tới đầu nàng, gõ vài cái. “Hừ, cứ giả vờ đi. Cho dù mạng ngươi tốt, Diêm Vương không cáo trạng ngươi, Tô Cạn không cáo trạng ngươi, lão thổ địa ta cũng cũng sẽ bay lên thiên đình để cáo trạng ngươi!”

“Phịch—” Sau khi Chi Chi bị hấn gõ vài cái, bất chợt ngã xuống, nằm im không nhúc nhích.

“Hừ ~! Tính hù ta hả? Thiên giới sao lại có thể có xứ nhà đầu vô lại như ngươi vậy chứ!” Lão thổ địa lại phẫn nộ gõ gõ vài cái, nhưng Chi Chi vẫn nằm im bất động. Lão thổ địa rốt cục cũng sinh nghi, cúi xuống nhìn, không khỏi hoảng sợ —

Sắc mặt tái nhợt, môi biến đen, nàng đây là, trúng độc.

Vừa mở mắt, đã thấy hé ra một khuôn mặt thiên kiều bá mị yêu nghiệt lù lù ở phía trên mình, nàng còn chưa kịp quát lớn, thì tên yêu nghiệt đã “A” lên một tiếng, té bật ngã ra sau.

“Chi Chi, ngươi rốt cục cũng tỉnh rồi ~!” Lúc nàng vừa chống người ngồi dậy, một thân ảnh khác đã nhanh chóng phóng tới, ôm chặt lấy nàng, “Ô ô..... Còn tưởng rằng ngươi sẽ không tỉnh lại nữa..... Ô ô.....”

Yêu nghiệt kia chậm rãi đứng dậy, nhìn Chi Chi bị Đoàn Từ ôm cứng ngắt, có phần hờn dỗi, nhăn nhó bước qua, muốn kéo Đoàn Từ lại vào ôm ấp của mình. Có điều Đoàn Từ ôm nàng chặt quá, không chịu buông tay.

“Đoàn nhi, dư độc trong cơ thể nàng ấy đã thanh trừ hết rồi, không còn trở ngại gì đâu, nàng không cần phải lo lắng quá —” Cửu Dật lại không cam lòng dụ dỗ, bắt quả, Đoàn Từ vẫn không chịu buông tay.

“Ô ô..... Nhưng nàng đã hôn mê ba ngày nha..... Ô ô, là ba ngày đó.....”

Không phải bây giờ nàng ta đã tỉnh lại rồi sao?! Cửu Dật căm giận nhìn Chi Chi, ước gì bản thân cũng trúng độc như vậy để được Đoàn Từ ôm mình.

“Đoàn Từ.....” Chi Chi nghĩ đến cái gì đó, “Có phải có người cáo trạng ta ở trước mặt Thượng Đế hay không?”

“A? Cái gì..... Cái gì?” Đoàn Tử vừa giật mình, vừa trả lời.

“Có người muốn tới bắt ta phải không? Còn nói muốn trừng phạt ta nữa phải không?”

“Chi Chi, đừng sợ a..... Tiểu Cửu trị khỏi bệnh cho người rồi, đừng sợ đừng sợ.....” Đoàn Tử nghĩ nàng do hôn mê quá lâu, nên sinh lo lắng, Chi lung tung an ủi, trong lòng cũng vì thế mà lo lắng theo.

“Chẳng lẽ lão nhân kia chỉ hù dọa ta thôi?” Nhưng vì sao trong lòng nàng lại có một dự cảm bất an mãnh liệt như vậy?

Nhìn thấy ánh mắt ghen ghét của Cửu Dật, Chi Chi hỏi “Cửu Dật, người tin tức linh thông, khẳng định phải biết gì đó.....”

“Hừ ~ Chi Chi thật sự là xem trọng ta nha, ta làm sao biết được cái gì chứ?” Cho dù biết, cũng không nói cho người nghe!

Không đúng, có chỗ nào đó không đúng.....

“Chẳng lẽ Trường Xuân bà bà chưa nói muốn phạt ta? Bình tiên nhường thứ ba kia chính là bị ta.....” Đoàn Tử nhanh chóng che miệng Chi Chi lại, liếc đồng liếc tây một hồi, nhỏ giọng nói “Nói bừa gì đó, tiên nhường kia đều đã bị Cửu Vân tiên quân cướp đi uống hết, sao lại nói là do người làm chứ.”

“Nhưng mà.....”

“Mặc kệ hết đi! Chi Chi, người hãy nghỉ ngơi cho tốt đi. Đừng nghĩ tới cái gì hết, tất cả đã có chúng ta, đừng lo lắng quá.....” Đoàn Tử đáng thương vuốt vuốt mớ tóc hỗn độn của Chi Chi, lại ôm một cái nàng, cho đến khi bị Cửu Dật ở một bên ngựa bắt kéo lại, gắt gao ôm lấy. “Nếu Chi Chi đã tỉnh, nghĩa là nàng ấy đã hết chuyện rồi. Ta với Đoàn nhi cũng xin cáo từ trước.”

“Ai Tiểu Cửu, ta còn có chuyện chưa nói với Chi Chi..... Ai..... Chi Chi –” Nhìn Cửu Dật tha Đoàn Tử đi không chút chần chừ, trong lòng Chi Chi lại cảm thấy bất an.

Có cái gì đó không thích hợp? Không đem tiên nhường đi tưới Vạn Thảo Viên, ít nhiều gì, Trường Xuân bà bà cũng sẽ quở trách nàng mấy câu, nhưng mà bây giờ, cứ nhiên lại không có động tĩnh gì..... Không thể nào a.....

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến Cửu Vân, Cửu Vân — tựa hồ trước kia, mỗi lần sinh bệnh đều nhìn thấy bóng dáng của hắn, mỗi lần nàng gặp nguy hiểm đều có hắn tới phá giải, mỗi lần nàng gặp khó khăn, hắn lúc nào cũng trùng hợp chạy tới giúp đỡ..... Lần này, sao lại không thấy hắn nhỉ..... Lần trước nói hắn cướp đi tiên nhường, hắn vậy mà cũng không tới giải thích? Trường Xuân bà bà vẫn luôn chán ghét hắn..... Hắn lúc nào cũng phạm vào thiên quy..... Hắn còn đáp ứng giúp mình làm cho hoa lê nở..... Tô Cận tiên tử lại thực thương hắn.....

Đột nhiên cả kinh, một ý tưởng bất chợt nảy ra trong đầu Chi Chi, lời của lão thổ địa lại vang lên bên tai nàng.

“Không thể nào, chắc là không thể nào.....” Nàng vẫn nhanh chóng nhảy xuống giường, vội vàng chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Hoa Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bình tiên nhường thứ ba (4)

“Hắn lại ba lần bảy lượt cướp đoạt tiên nhường của Vạn Thảo Viên, khiến cho tiên mộc ở Vạn Thảo Viên không được tắm bổ. Tiên hoa yêu thích của Vương Mẫu không thể nở, từ từ thảo dược luyện đan của Lão Quân không thể lớn, minh ngữ thảo của Tinh Quân cũng héo rũ lâu ngày. Tất cả trách phạt đều rơi xuống trên đầu lão bà ta, lại không ai biết đến nguyên nhân sâu xa. Hết thảy đều do Cửu Vân tiên quân tạo thành! Tiên Đế, ngài nhất định phải làm chủ cho ta —” Trường Xuân lão bà thống khổ lau nước mắt, khiến người bên ngoài tưởng lão đang thực thất vọng, đau khổ. Thế nhưng không biết trong lòng lão lại đang vô cùng đắc ý, bây giờ. Lão nhất định sẽ không để cho hắn bắt nạt nữa.

“Tiên Đế, Lê phi dương thọ lẽ ra đã chấm dứt từ tháng trước, nhưng lại được uống tiên nhường, dương thọ nàng ta không chỉ tăng, mà thể chất cũng bị biến đổi thành tiên thể. Hành động thay đổi mệnh cách này, đã khiến cho các giới bất mãn, thư tố cáo gửi tới không ngừng. Nếu Tiên Đế không nghiêm trị, chuyện này sẽ trở thành một trào lưu, khiến trật tự của lục giới hỗn loạn. Cho nên, bốn vương đề nghị Tiên Đế hãy mau chóng quyết định, nghiêm khắc trừng phạt, răn đe, nhanh chóng bình ổn bất mãn từ các giới.” Âm thanh của Diêm Vương lạnh băng uy nghiêm khiến cho chúng tiên khác có muốn xen lời vào cũng không dám, bởi vì bọn họ cảm giác được hắn đang mãnh liệt tức giận.

Tiên Đế có chút khó xử, lại nhìn xuống Cửu Vân vẫn đang cười cợt ở dưới điện, tâm tình phức tạp. Cả hai tội trạng này, nếu hắn tỏ ra hối hận, biết sai chịu sửa, có lẽ Tiên Đế còn có thể che chở cho hắn, phạt nhẹ hắn một chút để kết thúc chuyện này. Nhưng thái độ trước mắt của hắn, rõ ràng chẳng coi ai vào mắt, làm gì có nửa điểm hối cải? Bản thân mặc dù muốn giúp đỡ hắn, nhưng đã động tới Diêm Vương. Bây giờ, chỉ còn có cách dẹp sạch thể diện, toàn lực đàn áp nghị luận của chúng tiên. Nếu không, muốn giúp hắn tránh tai họa này, quả thực là chuyện không tưởng. Chưa kể còn có Tô Cận hoa tiên tử, nếu nàng ta cũng muốn cáo trạng —

“Còn. Tô Cận hoa tiên, người đối với chuyện cây lê nở hoa ở thế gian giải thích thế nào đây?”

Tô Cận vẫn cúi đầu. Cáo trạng của Trường Xuân bà bà và Diêm Vương đối với Cửu Vân, nàng nghe ở trong tai như đau ở trong lòng. Chỉ cần hai tội này thôi, cũng đủ khiến hần phải chịu một ngàn roi phạt, điện bích vạn năm. Kỳ thật là gan nàng nhỏ, nàng cũng sợ bị phạt, nhưng mà.

“Vi thần có tội, thỉnh Tiên Đế trách phạt.” Cuối cùng thì tình yêu chiến thắng nỗi sợ, nàng muốn vì hần mà giảm bớt chút tội.

Tiên Đế cũng biết được nguyên nhân trong đó, nhưng nếu mình che chở cho Cửu Vân.

“Hoa tiên cũng biết, lạm dụng Thiên Hồng Quyết có hậu quả gì chứ?”

“Thiên lôi mười đạo, luân hồi trăm kiếp.” Tô Cận thanh âm run run, lúc chính miệng mình nói ra, nàng mới biết được mình sợ hãi đến mức nào. Thiên lôi ngày đó, đã từng đánh một lão tiên nhân, tiên lực mạnh gấp trăm ngàn lần so với nàng, đến suýt chết. Rồi ngàn năm trước, có một tiên tử bị phạt luân hồi bách thế, tới nay, vẫn chưa thể về lại trời.

“Tốt, người cũng biết làm sai phải chịu phạt, vậy –”

“Không liên quan tới nàng, là do một mình ta gây ra.” Cửu Vân cúi đầu, sâu sắc nhìn Tô Cận, vẻ mặt phức tạp.

“Người.” Tiên Đế có chút bất đắc dĩ, Cửu Vân thuần tuý là tự mình đi tìm phiền toái. Lần này, thật không thể che chở cho hần được nữa.

“Không, là tự ta loạn dùng –”

“Tô Cận hoa tiên, ta biết nàng yêu ta, muốn bảo vệ ta. Nhưng, chuyện này ta làm vì nữ nhân mình yêu, mà thật ra tất cả những chuyện kia ta cũng làm vì nàng ấy. Vì thế, nàng không cần phải bao che cho ta. Dù muốn xử trí ta thế nào, ta cũng hoàn toàn nghe theo ý chỉ của Tiên Đế. Cửu Vân ta, không sợ.” Hần nói một cách bình thản, không câu nệ, thậm chí trên vẻ lười biếng trên mặt còn có pha chút sung sướng. Bởi vì, hần đã sớm liếc thấy Chi Chi đang trốn trong một góc ở thiên cung khi hần nói hần “làm vì nữ nhân mình yêu”.

Tô Cận sắc mặt trắng bệch, không thể tin được nhìn hần, thần sắc mê mang pha chút thê lương – hần quả nhiên là yêu phạm nhân kia!

“Người yêu nữ nhân kia?” Tiên Đế cảm thấy bối rối, bỗng nhiên nhíu mày, lớn tiếng hỏi “Là nữ tử phạm nhân kia?”

Cửu Vân cười mà không đáp, chỉ lên nhìn Chi Chi ở đằng kia.

“Cửu Vân! Bản đế đang hỏi người. Nói!” Tiên Đế rốt cục tức giận. Minh thiên vị hần nhiều năm như vậy bởi vì hần là hậu duệ của Vô Giới Thần. Thế mà bây giờ hần lại yêu thương một phạm nhân! Những sai phạm của hần ngày hôm nay, cái sau so với cái trước càng lúc càng nghiêm trọng! Không phạt, thì phải làm thế nào để phục chúng? Phải phạt, mong hần chịu khổ mà khôn ra!

“Tiên Đế, việc đã đến nước này, xin ngài hãy nhanh chóng phán quyết. Bỏn vương công vụ bận rộn, không thể ở thiên đình quá lâu. Muốn xử trí hần, không phải chỉ cần làm theo Thiên Quy sao?” Diêm Vương khí thế bức người.

“Đúng vậy, thỉnh Tiên Đế mau chóng phán tội, trả lại trong sạch cho lão bà tử ta.” Trường Xuân lão bà tử đắc ý mừng thầm, nhìn không ra sự phần nộ và ủy khuất lúc trước.

Tô Cận hoa tiên, vẫn cúi đầu, không nói tiếng nào. Không ai biết trong lòng nàng bây giờ đang rỉ máu.

“Tiên Đế, chuyện này trọng đại, không thể để lâu, thỉnh ngài mau chóng quyết định.”

“Tiên Đế anh minh, xin hãy phân nặng nhẹ.”

“Thỉnh Tiên Đế hạ chỉ trách phạt.”

“Thỉnh Tiên Đế hạ chỉ trách phạt.”

Những chúng tiên có liên quan đều lục tụ kéo nhau vào thiên đình, tất cả chỉ trích đều hướng tới Cửu Vân. Có thể thấy được hần bình thường bị chán ghét tới mức nào trong lòng chúng tiên.

Không chịu nổi sự nhốn nháo của các thần tiên, Tiên Đế đành phải chờ đợi “Tiên giới Cửu Vân ba lần cướp đoạt tiên nương của Vạn Thảo Viên, vụng trộm sửa đổi mệnh cách của nữ nhân phạm trần, lạm dụng Thiên Hồng — lê hoa bí quyết, hơn nữa lại dám lên lút yêu thương nữ nhân phạm tục. Phạt người bị đánh một ngàn roi, điện bích vạn năm, chịu thiên lôi mười đạo, luân hồi trăm kiếp, lại giáng quan vị xuống năm cấp, rút đi một phách.” Nhưng, nhớ tới tổ tiên người Vô Giới Thần có công khai thiên lập địa, lúc lục giới hỗn chiến lại lập được công lao hạng mã, bình thiên tai, chinh đôn thiên pháp, xét nặng nhẹ: Nếu còn có thể thu hồi lại một bình tiên nương, giảm năm trăm roi. Thu hồi lại Thiên Hồng Quyết giảm năm đạo thiên lôi, quan vị chỉ giáng ba cấp. Nếu có thể xa lánh tình yêu, dứt bỏ luyến ái với người phạm, thì không cần phải chịu luân hồi, cũng miễn cho việc bị rút đi hồn phách.”

Tiên Đế vừa dứt lời, thì thiên đình liền giống như nổ tung, tiếng nghị luận âm ỷ, hiển nhiên là bất mãn đối với xử phạt có phần lỏng lẻo này.

“Tiên Đế, trừng phạt hình như có phần quá dung túng thì phải? Cửu Vân xúc phạm thiên luật, nếu lấy cớ là hậu duệ của Vô Giới Thần thì chỉ nên được đặc xá một hai tội nhỏ thôi chứ? Đàng này hần lại phạm phải tội lớn tày trời, chẳng lẽ Tiên Đế còn định nhớ tới tình xưa nghĩa cũ, cố ý thiên vị hần sao?”

Diêm Vương nói trắng ra như vậy, chúng tiên gia lập tức im miệng, chờ xem Tiên Đế trả lời ra sao. Trong lòng cũng tò mò không yên, chỉ mong chuyện hôm nay không làm cho quan hệ của hai giới trở nên căng thẳng là tốt rồi.

Tiên Đế không biết đang suy nghĩ chuyện gì, nhìn Cửu Vân vẫn ra vẻ mọi chuyện không liên quan tới mình, bộ dáng không yên lòng, không khỏi có chút hối hận vì đã bao che cho hắn. Bất quá, nếu đã lỡ giúp hắn rồi thì..... Ngỡ khi ngài đột nhiên cường ngạnh:

“Ý bản đế đã quyết. Nếu có dị nghị gì, thì cứ gặp riêng ta mà trình tấu.”

“Tiên Đế —”

“Không cần nhiều lời!” Tiên Đế nhìn mọi người lại bắt đầu châu đầu bàn tán, lại liếc qua Cửu Vân, nhìn đông nhìn tây một hồi, kết luận một câu, “Hình phạt đã quyết, mọi chuyện đã xong, giải tán hết đi!”

“Đợi đã!” Diêm Vương có chút phẫn nộ “Tiên Đế, không phải chỉ nói là xong chuyện. Nếu đã tuyên tội, vậy sao không lập tức xử phạt tại chỗ đi?”

Tiên Đế hiểu được ý tứ của hắn, “Diêm Vương không phải công vụ bận rộn sao —”

“Nếu là chuyện chính sự như xem người ta xử phạt, bản vương có thể dành ra một chút thời gian.”

Không khí xung quanh đặc lại, căng thẳng. Thật lâu sau —

Tiên Đế cất cao giọng nói “Người đâu, chuẩn bị dụng hình!”

Vừa dứt lời, chúng tiên thần sắc khác nhau, có hưng phấn, có lo lắng, có kích động, có hoảng sợ.

Trường Xuân bà tử ban đầu thất vọng, sau lại có chút mừng thầm;

Diêm Vương lão gia ban đầu phẫn nộ, sau lại có phần hưng phấn;

Tô Cận hoa tiên là ban đầu mê man, sau lại hoảng sợ.....

Phản Cửu Vân thì ban đầu vui sướng, sau lại cảm thấy mất mát — Chi Chi, lại chạy đi đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Lệ Hoa Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bình tiên nhường thứ ba (5)

Tiên nhường quả nhiên là tiên nhường, nhờ có nó, bệnh của Lê nhi càng lúc càng tốt, khí sắc trên mặt nàng cũng ngày càng hồng nhuận, lo lắng trên mặt Lạc Đế cũng vì thế mà bị đẩy lui đi ít nhiều.

Lúc này vừa dỡ Lê nhi ngủ xong, Tiểu Trần Tử đã hấp tấp chạy vào.

“Hoàng..... Hoàng thượng.....” Hắn còn chưa kịp nói gì thì Lạc Văn Thư đã thấy Chi Chi theo sát phía sau, chạy vào. Khuôn mặt nhỏ nhắn vì đông lạnh mà đỏ bừng, thần sắc lo lắng.

“Tiên nhường còn không?” Nàng thở phì phì, gấp gấp hỏi.

“Đại tiên, ngài đây là?” Lạc Đế có chút khó hiểu, nhưng thấy khuôn mặt nho nhỏ của nàng ửng đỏ, thân ảnh lại đơn bạc, hắn quay sang Tiểu Trần Tử, nói “Mau mang hai kiện quần áo và một chén trà nóng tới —”

“Không cần, người chỉ cần nói cho ta biết tiên nhường còn không?”

“Đại tiên sao lại hỏi chuyện này?” Trong lòng Lạc Đế thoáng có dự cảm không tốt, suy nghĩ trong lòng đối với Chi Chi dường như có phần mất mát. Nhưng hắn vẫn có chút khó hiểu.

Chi Chi nóng nảy, vừa định la lên đòi lại bình tiên nhường kia, thì đột nhiên không cẩn thận, liếc tới chiếc giường hồng đằng kia, tâm tình chợt xoay chuyển, bình tĩnh nhìn Lạc Đế, “Bình tiên nhường cuối cùng ta đưa cho người..... Có vấn đề.....”

Nhìn thấy thần sắc của nàng, Lạc Đế vẫn chưa phản ứng ngay, chỉ lẳng lặng ra hiệu cho nàng nói tiếp.

“Nếu người vẫn chưa dùng bình tiên nhường cuối cùng kia, thì hãy mau chóng mang nó trả lại cho ta. Nếu không.....” Nàng lại đỏ mắt nhìn về phía giường, “Nếu không Lê phi sẽ thật sự sống không được bao lâu nữa.”

Sắc mặt Lạc Đế rốt cục có chút biến hoá, “Đại tiên, ngài không phải đang đùa giỡn ta chứ? Sao hôm nay đột nhiên lại nói chuyện này?”

“Chi trách ngày ấy ta quá vội vàng, lỡ tay đem khổ thủy nhầm thành tiên nưồng giao cho ngươi, mãi cho đến lúc này thử độc không tìm thấy khổ thủy, ta mới phát giác mình đã gây hoạ.” Chi Chi thấy hắn có vẻ không tin, chợt nhớ lại cảm giác ngưng ngưng mỗi lần mình nói dối gạt Cửu Vân. Nàng bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện, thì ra trước mặt hắn, mình có thể nói dối mà không chút thẹn thùng.

“Khổ thủy kia uống vào có hậu quả gì?” Lạc Đế là một người cẩn thận, cho dù hắn có nghe chính miệng thần tiên nói ra, thì cũng không tin tưởng toàn bộ.

“Lúc mới đầu thì công hiệu của khổ thủy quả thực có phần giống với tiên nưồng, khiến tinh thần người uống có cảm giác tốt hơn. Nhưng nếu uống nhiều thì khổ thủy kia chính là con dao hai lưỡi. Nó khiến người ta buông lỏng cảnh giác, rồi chậm rãi ăn mòn thân thể bọn họ. Cuối cùng, vô thanh vô thức giết chết người uống.” Chi Chi cũng không biết làm sao mình có thể nghĩ ra mấy thứ khổ thủy này nọ. Nhưng khi nhìn thấy sự lo lắng trên mặt Lạc Đế, nàng bỗng cảm thấy, nếu cứ tùy tiện biến ra mười bình tiên nưồng gì đó, có khả năng hắn cũng sẽ tin tưởng. Nàng muốn nhanh chóng lấy lại tiên nưồng, càng nhanh càng tốt.

“Nếu ngươi còn chưa kịp dùng bình tiên nưồng kia, thì vẫn nên nhanh chóng trả lại cho ta. Lần này là do ta sơ suất gây hoạ, vì thế ta quyết định mang tiên nưồng chân chính đến để bồi thường cho ngươi –” Dứt lời, nàng ở phía sau, biến ra mười bình “tiên nưồng”, đưa tới trước mặt Lạc Đế. “Thời gian cấp bách, khổ thủy đó không thể để lâu, xin hãy nhanh chóng trả khổ thủy lại cho ta!”

Cho tới lúc này, trong bụng Lạc Đế vẫn bán tín bán nghi, nhưng thấy Chi Chi vẻ mặt thành khẩn, thần sắc lo lắng, hắn rốt cục tin tưởng nàng không có nói dối. Hắn chợt thấy có chút phần nộ, có chút tức giận: Chẳng lẽ tiên nhân mà lại sợ ý như vậy, không coi tính mạng phàm nhân ra gì sao? Bất quá, hắn cũng mừng thầm. May mắn thay, bình tiên nưồng cuối cùng kia, hắn cũng chưa đựng đến một giọt. Hắn vốn muốn giữ lại, để ngày sau có việc thì dùng tới. Nhưng xem ra.

Hắn biến sắc, trầm giọng hạ lệnh, “Tiểu Trần Từ, mau mang khổ thủy kia tới đây!”

“Dạ!” Tiểu Trần Từ lo lắng, vội vàng chạy đi.

Lúc chi còn có hai người bọn họ, bầu không khí đột nhiên trở nên xấu hổ. Lạc Đế không nói gì với Chi Chi, dường như vẫn còn tức giận với nàng. Phần Chi Chi đang bưng mười bình “tiên nưồng”, cũng không nói một lời nào. Bởi nàng cuối cùng đã thông suốt, kể từ thời khắc đầu tiên nhìn thấy hắn ở bên ao hồng trần, bản thân mình đã làm ra những chuyện ngu xuẩn tới mức nào. Nàng hiểu ra điều đó trước lúc hạ phàm, nên lần này, đối với Lạc Đế ở trước mắt, nàng bỗng có chút chán ghét cùng khinh thường.

Bầu không khí nặng nề rốt cục cũng bị đánh vỡ khi Tiểu Trần Từ mang khổ thủy trở lại. Hắn run rẩy dâng cái bình lên, sợ hãi nếu làm đổ khổ thủy sẽ khiến bản thân chết bất đắc kỳ tử.

“Đây là mười bình tiên nưồng để đền tội! Ta xin cáo từ!” Chi Chi đặt mười bình “tiên nưồng” kia xuống, chớp lấy cái bình trong tay Tiểu Trần Từ, rồi vội vàng chạy biến ra ngoài.

“Đại tiên.” Lạc Đế lại gọi với theo bóng dáng của nàng lần nữa. Lần này nàng tới đột ngột, lời nói cũng đột ngột. Tuy rằng hắn không thực sự tin tưởng bình kia là khổ thủy, nhưng hắn vẫn không biết vì sao mình lại quyết định mang nó trả lại cho nàng. Bất quá. Nhìn mười bình “tiên nưồng” nàng để lại, hắn cười khổ. Sự cố khổ thủy vừa xảy ra trước mắt, cũng chẳng biết đây có phải tiên nưồng thật hay không nữa. Dù sao, hắn cũng sẽ không dám dùng tới.

“Tiểu Trần Từ, mấy bình này, mang đi tưới cây lê hết đi.”

“Dạ!” Tiểu Trần Từ có chút tiếc rẻ, lúc hắn mang “tiên nưồng” đi, hắn không khỏi nghĩ thầm: hay là mình cứ vụng trộm giữ lại một bình?

Chi Chi vừa bay vừa chạy, nhưng không làm đổ một giọt tiên nưồng nào, kỹ thuật có thể nói là ngày càng cao siêu. Có điều, nàng cũng không có tâm tư để ý tới chuyện đó. Giờ phút này, trong lòng nàng chỉ có một người. Hy vọng tiên nưồng này có thể giúp người đó giảm được ít tội. Nàng vội vàng chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Lệ Hoa Khuynh Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Kết cục

“Ba trăm bảy mươi ba, ba trăm bảy mươi bốn. Ba trăm tám mươi tám. Ba trăm chín mươi.”

Cả thiên cung im lặng, chỉ có tiếng vun vút xé gió của nhuyễn tiên (roi dây) cùng với tiếng la tục tăng của tiên nhân chấp pháp.

Một roi rồi lại một roi, cứ hướng tới trên lưng của người kia mà quét xuống. Hắn không kêu tiếng nào, nhưng lại khiến cho tất cả những người chứng kiến

cảm thấy đau đớn thay mình. Bọn họ nhìn đến mà phát sợ, nên không ai dám gây ra tiếng động nào. Người duy nhất dám phát ra tiếng lại chính là Tô Cận. Bất quá, âm thanh phát ra từ nàng lại là tiếng khóc. Có điều, Tô Cận là do sợ hãi quá độ, nên mới khóc nức lên như vậy.

Quần áo của Cửu Vân, nghiêm nhiên, đỏ sẫm một màu. Ngay cả tiên nhân chấp pháp cũng đã ướt đầm mồ hôi. Roi của hắn hạ xuống dần dần mất đi khí lực, thất lực cũng đau nhức. Vậy mà kẻ bị đánh kia vẫn thẳng tắp đứng yên, cười nhợt nhạt. Dường như kẻ chịu đau không phải hắn, mà người bị đổ máu cũng chẳng liên quan tới hắn luôn.

Mỗi một roi quất xuống, đáy lòng của những người đứng xem cũng thâm than một tiếng. Mặc cho lúc đầu họ hớn hờ thể nào khi thấy hắn bị phạt, hay căm ghét hắn đến mức nào đi nữa, giờ phút này, bản thân họ cũng không thể nào không bội phục hắn. Có điều, không ai biết trong lòng Cửu Vân lúc này đang suy nghĩ những gì. Hắn quả thực đang cười. Hắn không kêu đau, nhưng tâm của hắn lại càng lúc càng lạnh lẽo theo từng tiếng roi vung. Vì sao? Bởi vì hắn không tìm thấy Chi Chi. Nha đầu kia sau khi nghe Tiên Đế tuyên phạt xong, nháy mắt đã biến mất. Nàng sợ sao? Sợ hắn sẽ khai nàng ra sao..... Cười khổ.....

“Bốn trăm tám mươi. Bốn trăm chín mươi ba. Bốn trăm chín mươi chín, năm—”

“Khoan đã! Tiên. Tiên nương!! Người này. Người này có tiên nương!!” Một tiếng nói thanh thúy đột nhiên cắt ngang bầu không khí khiếp đảm của buổi hành hình. Chi Chi thở dốc, tay cầm một cái bình nhỏ, một đường vọt thẳng vào đại điện, không thèm để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh, tiến đến bên người Cửu Vân, đẩy tiên nhân chấp pháp sang một bên, rồi quỳ xuống, hai mắt đầm lệ liếc nhìn Cửu Vân một cái, lại đem cái bình nhỏ trong tay giơ lên.

“Tiên Đế có nói, nếu vẫn còn giữ được một bình tiên nương, thì có thể giảm nhẹ hình phạt!!” Lời nói đúng lý hợp tình, giọng điệu lại quật cường pha lẫn phần nộ.

Tất cả mọi người đều sững sốt. Tất cả ánh mắt đều tập trung hết lên người tiểu cô nương không biết sống chết mới vừa chạy vào. Cửu Vân cũng không ngoại lệ, thời điểm nàng chạy vào, ánh mắt của hắn cũng chưa từng rời khỏi nàng. Thần sắc vội vàng của nàng, đôi mắt đầm nước của nàng, đôi mi thanh tú nhún lại của nàng khi đẩy tiên nhân chấp pháp..... Hắn cười càng lúc càng sâu, ngay cả trái tim cũng cười lên rộn ràng.

“Đây. Người là?” Tiên Đế nhìn tiểu nha đầu bên dưới, ngạc nhiên. Nhưng khi liếc thấy bình tiên nương trong tay nàng, thì lòng ngài lại nhẹ nhõm hẳn.

“Tiên nương không phải hắn trộm, là do tiểu tiên mang đi nhân gian.” Một câu thẳng thắn lại khiến thiên đình nổ tung, nhưng nàng vẫn tiếp tục nói “Lê phi muốn ngấm hoa lê, tiểu tiên không chỉ mang tiên nương đi tưới cây lê, mà còn năn nỉ Cửu Vân tiên quân giúp tiểu tiên xin Tô Cận hoa tiên lê hoa bí quyết. Sau đó, tiểu tiên lại mang tiên nương đến cho Lạc Văn Thư, để hắn dùng nó cứu Lê phi.”

Lời nàng nói có chút loạn, nhưng chứng tiên gia nghị luận lại càng ồn ào hơn. Nàng rút cục hô to một tiếng, “Tóm lại, tất cả sai lầm này đều là bởi tiểu tiên mà ra, không có liên quan tới Cửu Vân tiên quân!”

Hỗn loạn, yên tĩnh, nghiêm túc.

“Tiểu tiên dưới kia, ngươi có biết hậu quả của những lời này?” Tiên Đế lớn tiếng quát.

“Tiểu tiên biết.”

“Vậy ngươi—”

“Tiểu Chi Chi. Sao lại nói như vậy?” Cửu Vân đột nhiên ngắt lời của Tiên Đế, còn chăm chú nhìn Chi Chi hỏi, “Vì sao lại bao che cho ta?”

Nhìn hắn cả người đầy máu, nàng đã thầm muốn khóc. Lại nhìn đến vẻ mặt của hắn, nước mắt nàng chực chảy xuống.

“Tiểu tiên không có bao che, những gì tiểu tiên nói là sự thật!”

“Tiểu Chi Chi.” Cửu Vân cả người đầy máu, tiến đến trước mặt Chi Chi, “Nhìn ta, nói. Vì sao?”

Ánh mắt của hắn chân thành như thế, thâm tình như thế, nóng như thế. Lại mong chờ như thế. Đừng nhìn nàng như vậy, nàng sẽ thật sự chịu không nổi! Nàng nhanh chóng nhìn sang chỗ khác, lắc đầu nguây nguây, “Tiểu tiên nói là sự thật! Tất cả đều là sự thật!”

“Lời này là nói thật sao?!” Cửu Vân nhìn chằm chằm Chi Chi đang bối rối lắc đầu, quỷ dị cười. Ngay tại thời khắc nàng phát hiện hắn có điểm không thích hợp, Cửu Vân đã gạt lấy bình tiên nương, đưa lên miệng, uống một hơi—

“A ~! Đừng!” Chi Chi gắt gao ôm lấy cánh tay của hắn, nước mắt giàn giụa, “Đừng uống, đừng uống mà—”

“Vậy nàng nói cho ta biết, vì sao?” Hắn nắm lấy tay Chi Chi, kéo nàng vào trong lòng, khiến cho trong đôi con ngươi sáng bóng kia, chỉ có hình ảnh của một mình hắn. “Vì, cái gì, hử?”

“Ô ô.” Chi Chi rốt cục khóc ra thành tiếng. Thần sắc mọi người khó hiểu, nghe xong lời nàng nói lại càng mờ mịt, “Bởi vì. Tiểu nhân thích đại nhân!.....”

“Sao hả?” Cửu Vân ra vẻ kinh ngạc, buông Chi Chi ra, kéo nàng tới một chỗ bất mắt hơn, lại hỏi, “Chi Chi vừa nói cái gì?”

Lúc này, Chi Chi đã không khóc thành tiếng nữa, nhưng ánh mắt vẫn mơ hồ đắm lệ nhìn Cửu Vân, lại lấy hết sức bình sinh ra mà gào lên, “Chi Chi thích Cửu Vân đại nhân!”

Bây giờ, tất cả mọi người ở đây đã nghe rõ rồi chứ.

Lần này, toàn thể thiên cung lại vỡ oà.

Lúc này, Chi Chi đã tuyên bố như thế, tất cả mọi người đều có thể làm chứng

“Chi Chi thích Cửu Vân đại nhân. Đại nhân đừng nữa uống nữa.” Uống nữa, sẽ tăng thêm tội

Có điều, Cửu Vân lại cười lớn một tiếng, vẫn đem số tiên nhường còn thừa kia, một hơi uống cạn!

“Đại nhân!” Chi Chi hoảng sợ kêu lên, thần sắc hoang mang.

“Cửu Vân! Ngươi –” Sắc mặt tất cả mọi người đều trắng bệch. Chẳng lẽ hắn còn ngại xử phạt không đủ?

Cửu Vân vứt cái bình sang một bên, không để ý tới biểu tình khiếp sợ của mọi người, kéo tay Chi Chi, muốn đi ra bên ngoài.

“Đại nhân, ngài.” Cửu Vân hôn lên khuôn mặt tràn đầy lo lắng của nàng, “Đi theo ta, có sợ không?”

Tuy rằng không rõ hắn có ý gì, nhưng Chi Chi vẫn lắc đầu, “Không sợ.”

“Thực ngoan.” Cửu Vân nắm chặt tay Chi Chi, vẻ mặt vui mừng, kéo nàng chạy ra khỏi điện. Thanh âm Tiên Đế rống giận, vang lên.

“Cửu Vân! Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?!”

Cửu Vân xoay người, mỉm cười.

“Muốn đi xem, làm sao có thể kiếm thêm được tiên nhường để uống.”

Tiểu Chi Chi của hắn cuối cùng cũng đã hiểu ra, chuyện cao hứng như vậy, dĩ nhiên phải đi kiếm chút tiên nhường uống để chúc mừng chứ. Thiên Quy cái gì, xử phạt cái gì, tất cả đều là mây bay.

Hắn bỗng nhiên ôm lấy nàng, hôn phớt lên môi nàng. “Tiểu Chi Chi, có muốn uống tiên nhường không nè?”

Chi Chi có chút thẹn thùng, nhưng sau đó, ý cười nghịch ngợm lại hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nàng gất gao ôm lấy hắn.

“Đại nhân, mau dẫn ta đi đi ~!”

Đúng vậy a, cái gì cũng chỉ là mây bay!

Mây ơi mây à, bọn họ nhảy lên mây mà bay.

[HOÀN]

Bạn đang đọc truyện *Lệ Hoa Khuynh Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.